

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

Stručné zprávy.Pondělí 26. září
pokračování na str. 2**Slovo vydavatele:**

Nevím, zda-li jste si všimli, ale pokud nakoupíte v Coles nebo Woolworth, tak dostanete slevu na benzín. Vtip je v tom, že musíte jen k určité firemní pumpě, kde i po slevě z velkoobchodu, načepujete o 20 až 40 centů draž než u jiné, nezávislé pumpy.

Takže zaplatíte velkoobchodu, a ještě jim dáte vydělat na benzínu či naftě, pokud se necháte zlákat kuponem a pojedete k nim načepovat. Zajímavé je, že benzín je mnohem pracnější a rafinovanější udělat než naftu (hovorově diesel), a přesto je nafta dražší.

Stát nasliboval prodejem elektřiny, že zlevní naftu, ale stal se pravý opak. Politici a vhodní byrokraté patrně dostali pod stolem balík dividend a slib, že jim peníze

porostou na stromech, lid stejně je bezmocný a nemůže nic dělat, a politikům se za to nikdy nic nestane, i když je to korupce a podvod na obyvatelích.

Stejně tak se stalo, když stát prodal banku Commonwealth, benzinovou firmu Ampol atd. Co je na tom nejveselejší, že pokud se nemýlím, to všechno prodala dělnická strana Labor strana. A místní noviny to nevidí, protože nejvíc zakázek na reklamu mají od vlády a politiků.

Atěhl bychom si pomáhat.**Doba pro silné ženy**

Benjamin Kuras

Událostmi posledních pár týdnů zahýbaly ženy. Británie se důstojně rozloučila s nejnoblejší dámou naší doby, která navždy zůstane modelem majestátního ženství. Den před svou smrtí ještě splnila svou poslední panovníčkovou povinnost jmenovat ženu do premiérské funkce. Výrazně energická žena vyhrála italské volby. A tisíce statečných žen se bouří proti totalitnímu režimu v Íránu. Nastává v politice éra silného ženství střídající chabnoucí mužství?

Doufejme, že vystřídá nejen to chabnoucí, morálně a intelektuálně vykastované toxické mužství, ale i to současné totalitně myslící a velkopansky jednající pseudoženství vůdkyň typu Merkelová, von der Leyenová a Jourová. Obě nové

premiérky se jednoznačně a bez studu hlásí k národnímu konzervatismu.

Trussová se po letech Cameronova „liberálního konzervatismu“, v němž pokračovali Mayová i Johnson, vrací k principům thatcherovským, jejichž první ukázkou je snížení daní. Druhou je odklon od Green Dealu a principu nulových emisí, na němž ještě trval Johnson. Včetně chystaného zrušení zákazu těžby břidličného plynu („fracking“), jehož geologové odhadují pod Británií dostatek na padesát let pro celou Evropu. A jehož zákaz těžby byl inspirován aktivitami ekologických organizací, u nichž se potvrdilo ruské financování. Jo, a k tomu Rusku si troufla i říct, že kdyby Putin začal střílet jaderně, taky by ten knoflík na něho zmáčkla. To si na jeho vyhrůžky ještě žádný chlap netroufl.

Konzervativní komentátoři, jako think-tank Migration Watch, jí zatím po oznámení jejího programu vytkli jen jedno: úplně vynechala téma imigrace, které je pro většinu Britů tématem palčivým, když legální imigrace stoupá ročně na statisíce a ilegální imigrace na desetitisíce, v ulicích britských měst explodují do násilností etnické konflikty muslimů proti Indům a ilegálové řízení albánskými pašeráky připlouvají po stovkách denně, v jednom letním měsíci už to byla tisícovka.

Naopak Meloniová, v jejímž volebním vítězství sehrála právě imigrace hlavní roli, slibuje ilegální imigraci zastavit ve Středomoří už daleko od italských břehů. Nenarazí to na politiku EU?

Tam bude muset trochu proklíčkovat výnosem Evropského soudu zakazujícím znemožňování vstupu migrantů z lodí na břeh. Ty lodě se jednoduše budou muset chytat a vracet, než se k italským břehům přiblíží. Jak to italské námořnictvo bude zvládat, je jiná otázka.

Von der Leyenová před volbami pohrozila vágními sankcemi, vyhraje-li Meloniová. Ty hrozby však po volbách utichly. Co se změnilo?

Možná paní šéfkomisařce došlo, že právě takové pohružky přiměly svobodomyšlné Italy k ještě silnějšímu hlasování natruc. Ale taky Meloniová pronesla po volbách velice mírnou řeč se slibem, že bude vládnout pro všechny Italy se soustředěním na věci, které sjednocují, ne rozdělují, s heslem „Bůh, vlast, rodina“. To sice neladí s praktickou politikou Bruselu, ale ani tam si nikdo přece jen netroufne otevřeně říct, že je proti bohu, proti vlasti a proti rodině. Taky rozptýlila obavy ze změny politiky k ukrajinské válce: oba její političtí partneři – Salvini i Berlusconi – se v minulosti přiklínili k jednání s Ruskem místo jednoznačné podpory Ukrajiny. Salvini to dokonce

řekl ještě nedávno. Ale Meloniová potvrdila, že bude držet partu s celozápadní podporou Ukrajiny včetně dodávek zbraní.

Pro Evropany toužící po návratu politiky k větší národní svrchovanosti je Meloniová velkým povzbuzením. Její politiku budou jistě sledovat jako zdroj inspirace. Na třetí největší ekonomiku s populací okolo 60 milionů si Brusel asi sotva troufne jít tak zhurta jako na malé Maďarsko, které Evropský parlament prohlásil za „už nedemokratické“.

A co ty její „fašistické kořeny“, které zmiňují média nejen levicová, ale i mainstreamová?

„Fašismus jsme pohřbili v historii,“ odpovídá Meloniová. A vysvětluje, že jejím vzorem a modelem pro stranu Fratelli d'Italia a Itálii je klasický britský „toryovský“ konzervatismus s nízkými daněmi, návratem k rodinným hodnotám, posílením národních zájmů, domácí produkce, omezení euroregulací a povýšení domácí legislativy nad legislativou bruselskou. Na pořadu jednání však nemá odchod z EU ani z eurozóny.

Hněv iránských žen na krutý, toxický maskulinní režim ajatolláhů explodoval v demonstrace snad už ve stovce měst s pálením hidžábů a statečným odporem proti mravnostní policii a hrubému násilí. Kde se ta statečnost vzala?

Doutnala již nějakou dobu. Rozbuškou se stala násilná smrt ve vyšetřovací vazbě 22leté Kurdky Mahsy Aminiové. Zatčena byla mravnostní policií za jakési chybné nošení hidžábu. Demonstrace vypukly hned po oznámení její smrti. Desetitisíce rozhořčených žen hromadně v ulicích pálily svoje hidžáby a stříhaly si vlasy. Nedávaly se zastrašit ani tvrdými policejními zákroky slzným plynem a vodními děly a nakonec i ostrou střelbou působící zranění i smrt více než stovky demonstrantek. K demonstracím se připojili i muži s hesly jako „Smrt diktátorovi“ a „Chceme svobodu“. Odsákalo to zraněním i smrtí několik desítek policistů, nemluvě o spálených billboardech s portrétem vrchního ajatolláha.

Vláda odpojila internet, takže přesné podrobnosti se od té doby ven nedostávají. Ale podle komentářů iránských exulantů „tyto protesty otřásají samotnými základy islámské republiky“ a „iránský klerikální despotismus napáchal islámu více škody, než mohl kdy udělat Západ“. Jenže on ten Západ, jak můžeme leckde sledovat, naopak propaguje hidžáb jako projev „svobody žen“. A s iránským režimem dál jedná o navrácení zablokovaných miliard dolarů na financování jaderné pumpy a mezinárodního terorismu.

Oslava ženství se ve Francii realizuje přejmenováním ulic jmény proslulých žen. Třeba kterých?

Kromě ulice Matky Terezy, která už existuje delší dobu v několika městech, samozřejmě oprávněně, jich tu máme hned několik zajímavých ve městě Stains, které jich má nejvíc. Z těch novějších se zde vyjímá Greta Thunbergová a Khadija bint Khuwaylidová, žena proroka Mohameda.

A toxičtí maskulinisté blbnou dál. Co Putin a jeho mobilizace statisíců rekrutů?

A statisíců dezertérů. Putin tím odstartoval kolaps Ruska jako světové velmoci. Troufám si prorokovat brzké odstředivé tendence všelijakých Dagestánců, Kalmyků, Burjatů, Čukotčanů, Kamčatčanů, Tungusanů, Jenisejců a jak se všechny ty asijské kmeny jmenují. A možná i jejich přesun pod vládu Číny, která už na Sibiři prozkoumává suroviny, které Rusové ani za staletí nedokázali pořádně využít. Já vím, že je to předpověď troufalá a možná nepravděpodobná, ale já už jsem před třiceti lety předpověděl totalizaci EU, islamizaci západní Evropy a degeneraci liberalismu, a za blázna mě brali i ti, kdo dnes proti EU, islámu a liberalismu brojí několikanásobně radikálněji než já. Taky jsem o pár let dřív než kdo jiný předpověděl totalizaci americké Demokratické strany a jí poplatných, či dokonce jí řízených médií, s cenzurou navrch.

U těch amerických médií se každou chvíli přichází na nějakou kulišárnu podobající se cenzuře. Někjaké nové objevy?

Google cenzurou manipuloval prezidentské volby 2022. Upozornil na to jeho bývalý vedoucí technický pracovník jménem Zach Vorhies zveřejněním 950 stránek dokumentů usvědčujících Google z cenzurování více než stovky konzervativních stránek a blogů a vytvářením speciálních algoritmů k tomu účelu. A tím ovlivňování hledačů informací, pro něž je Google 90procentním zdrojem, s denním vstupem 5,6 milionu denně.

Facebook – tedy někdo ve Facebooku – špehoval soukromé vzkazy Američanů zpochybných výsledky volby 2020 a udával je jednotce FBI pro sledování „vnitrostátního terorismu“ bez soudního příkazu. Na to dokonce přišlo ministerstvo spravedlnosti.

Ale největší bombou je zjištění, že Twitter kolaboruje s čínskou vládou nedostatečným zabezpečením informací a jejich využíváním čínskými „krtky“ pracujících ve Twitteru.

Pokračování na další, druhé, straně

Pondělí 26. září

Vlastizrádce Sonwden dostal od Putina ruské občanství V Íránu protestují ženy proti útisku, je už 76 mrtvých Maďarsko blokuje sankce proti Rusku Premiér Fiala blahopřál Giorgii Maloni k vítězství Ministr zahraničí Lipavský upozorňuje na bezpečnostní riziko spojené s ruskými dezertéry A Ministerstvo živrost podpoří elektromobilitu pěti miliardami do dobíjecích stanic Po celé zemi se ve velkých městech dohadují koalice Nový termín: deficit nikoli vyšší než je nezbytné (c) Jurečka Příjemný den babího léta se sluníčkem a dekorativními mraky

Úterý 27. září

Podmořské výbuchy poškodily plynovody Nord Stream Sonda NASA zasáhla asteroid, je to nácvik obrany proti vesmírné hrozbě A Na okupovaných územích Ukrajiny skončilo takzvané referendum o připojení k Rusku Medveděv opět hrozil atomovými zbraněmi Národní park Křivoklátsko je úředně vyvěšen, starostové protestují A Sněmovna se chystá schválit zákon o prioritě nízkoemisním vozidlům Senátní volby – Babiš osobně podpoří Nagyovou Fiala ohlásil virové onemocnění Sychravý nevládný den se světlými výjimkami

Středa 28. září

USA navyšují vojenskou pomoc Ukrajině A USA předloží v RB rezoluci proti fingovaným referendům na Ukrajině Hranice se Slovenskem bude kontrolovat i Rakousko V Praze se sešli stoupenci proputinovského kurzu, obdobné mítinky byly i v dalších městech Ministr vnitra varuje před manipulátory Ve Staré Boleslavi lidé poutí oslavili svatého Václava Gauleiteři okupovaných ukrajinských území žádají o připojení k Rusku A Národní park Křivoklátsko je úředně vyvěšen, starostové protestují Chladný den, dopoledne přšelo, odpoledne se rozjasnilo a svítilo hezky sluníčko, ale neohřálo

Čtvrtek 29. září

Na Ukrajině pokračuje bitva o město Lyman Čeká se, že Rusko oznámí anexi doposud dobytých území Ukrajiny A Na Nord Stream se objevil už čtvrtý únik plynu USA dá Česku 2,7 miliard na podporu obrany Začíná druhé kolo voleb do třetiny senátu Už to vypadá, že sekera rozpočtu se vyšplhá na 375 miliard V zemi je už 120 tisíc lidí s covidem Koruna slábne vůči dolaru Chladný slunečný den, díky za to, ale žádné babí léto

Pátek 30. září

Rusko oznámilo anexi čtyř okupovaných oblastí Ukrajiny Evropská rada odsoudila anexi jako nelegální Budoucí italská premiérka Meloniová označila anexi za frašku bez právní hodnoty V pátek a sobotu se koná 2. kolo voleb do 1/3 senátu Naše stíhačky se vrátily z mise v Pobaltí na základnu Premiér Fiala označil připojení okupovaných území Ukrajiny k Rusku za nelegitimní A Sněmovna novelizuje služební zákon, zrušila odborné náměstky Podle expertů exploze několikametrákových náloží jsou příčina přerušení potrubí Nord Stream Krásné slunečné, ovšem chladné počasí

Víkend 1. – 2. října

Ukrajinci osvobodili Lyman z ruské nadvlády Ruský ústavní soud posvětil krádež ukrajinského území Papež vyzval k míru, tentokrát neosočil NATO, že válku zavinovalo A Na summit EU se do Prahy chystá i Erdogan Z poškozeného plynovodu Nord Stream 1 přestal unikat plyn Senátní volby skončily vítězstvím Spolu, prohrou ANO Premiér Fiala slíbil v úterý prozradit podporu kterému ze kandidátovi na Hrad A Policie kontroluje lidi na hranicích, z prověřovaných 18 tisíc zadržela 240 Víkend začal hezky, slunečná sobota, v neděli dopo pěkně, pak se zatáhlo

Pondělí 3. října

Ukrajinci zřejmě postupují v Chersonské oblasti Americký generál v.v. Petraeus nastínil, jak by USA a spojenci reagovali na ruský jaderný úder A Poláci pokračují v pokusech dostat z Německa reparace za světovou válku Ruská дума schválila uchwácení části Ukrajiny Ministryně Hubáčková odchází ze zdravotních důvodů, příroda je opuštěna A Po komunálních volbách se domluvili už ve dvou třetinách měst, v Praze nikoli Do klání o Hrad se opět přihlásil senátor Fischer Ministr vnitra Rakušan soudí, že kontroly budou na hranicích kvůli migrantům prodlouženy Rozhádáný podzimní den, zmokl jsem asi pětkrát

Úterý 4. října

V Evropě se budou používat jen USB-C konektory Německo odmítlo polský požadavek na válečné reparace MO žádá USA o nabídku na F-35

Ruský nacionalista Dugin žaluje v CR ministryni obrany Černochovou

Ministryně životního prostředí Hubáčková předala premiérovi rezignaci A SPOLU doporučuje do prvního kola tři nominanty, Fischera, Nerudovou a Pavla Elon Musk opět chce koupit Twitter Moc hezký podzimní den se sluníčkem, aj i teplo bolo!

Středa 5. října

Putin nařídil převzetí Záporožské jaderné elektrárny do ruských rukou A Ukrajinská ofenzíva pokračuje na jižním a severovýchodním směru Kontroly na slovenské hranici se o 20 dní prodlouží EU se dohodla na nových sankcích proti Rusku Do Prahy se ve čtvrtek sejdou lídři 40 států Chystají se mimořádná opatření včetně odstřelovačů na střechách Někdo nalil červenou barvu na plot ukrajinské ambasády Česko exportovalo na Ukrajinu zbraně už za 47 miliard Dočkali jsme se postbabího postléta, teplo 20 stupňů, sluníčko

Čtvrtek 6. října

Osvobozování Chersonské oblasti od Rusů pokračuje Rusko ujišťuje že se drží zásady nepoužít jadernou zbraň Bavorsko zavedlo namátkové kontroly na našich a rakouských hranicích A Evropský parlament podporuje myšlenku tribunálu pro ruské válečné zločiny V Praze začal dvoudenní celoevropský megasummit EPC Prezident Zeman se sešel s premiérem Orbánem a prezidentem Vučićem A Policie sebrala 33 převaděčů Praha je stále bez vedené, SPOLU a Piráti se nemohou shodnout Vcelku teplé počasí, převážně slunečné se zamračeným poledním intermezem

Pátek 7. října

Putin neslavně oslavil sedmdesátiny A Arménie a Ázerbájdžán souhlasí s civilní misí EU na vzájemné hranici Rakousko žaluje u soudu EU rozhodnutí zařadit jádro mezi bezemisní investice A Sklizeň obilí na Ukrajině byla o 40 procent slabší než normálně Pražské zasedání Evropské rady potvrdilo podporu Ukrajině Čeští ministři se 31. října zúčastní v Kyjevě zasedání ukrajinské vlády A Rektori ujišťují, že se vysoké školy nebudou kvůli drahotě zavírat Radnici v Děčíně převezme ANO s SPD Převážně slunečné počasí, teploty kolem 20

Víkend 8. října – 9. října

Podle ukrajinské rozvedky se v Moskvě zatýkají vedoucí důstojníci A Sabotáž na kabelech zastavila železniční dopravu na severu Německa Silniční i železniční část Krymského mostu je poškozena výbuchem Sobotní odborářská demonstrace v Praze skončila neúspěchem Podle předběžných odhadů rakouským prezidentem po volbách zůstává Van der Bellen V odhadech preferencí vede ANO před ODS a SPD, TOP 09 nadále pod hranicí vstupu do sněmovny Černochová navrhuje posílení ochrany klíčové infrastruktury Strojírenský veletrh v Brně navštívilo více lidí než loni Půvabná neděle s podzimním sluníčkem

Groteska se mění v ještě větší grotesku

Aston

Takže snad i Martin Stropnický uvažuje o křesle na Hradě. Na twitteru to zprvu vypadalo jako recese, že se prý vyptával na ministerstvu zahraniční, jestli by se mohl vrátit jako ambasador do Tel Avivu, kdyby to ve volbách projel. To snad by nemohlo napadnout ani týdyta, a vida, důvěryhodné zdroje dotvrzují, že to tak je. Měl by za ním stát Andrej Babiš a měl by tedy být vyslaný hnutím ANO jako oficiální kandidát. Když tak Babiš rozhodne.

Potíž je v tom, že pro většinového stoupence ANO je zajímavý Andrej Babiš a pak dlouho nic a přijdou ti ostatní. První ligu ve sportu zvaném hra o veřejnost hraje jenom Andrej Babiš, podobně jako to dřív hrál Miloš Zeman a ještě dříve Václav Klaus a Václav Havel. Neurčitě se tomu říká charisma, těžko se to dá popsat, obtížně vymezíme vlastnosti onoho jevu, jedno je ale jisté: je to nepřenositelné, nedá se to delegovat. Jako v kultovním filmu Highlander: nakonec je vždycky jenom jeden. Při vši účtě k Martinu Stropnickému, pokud se opravdu do boje vydá, nebude ten jeden, ale bude šlapat v peletonu mnoha.

Na druhou stranu je jisté, že by Babiš velmi zamíchal kartami, kdyby vytáhl Stropnického z Tel Avivu, kde velvyslančuje. Už by to nebylo „všichni proti Babišovi“, ale „každý proti každému“. Ale spekulace

na toto téma jsou předčasné. Záleží, co řeknou v Černínu: zdali to bude Martine, my ti tu židli ohlídáme...

Dokončení z první strany

Získal za to mnohonásobné zvýšení příjmů z čínských reklam, z nichž některé navíc mají politicky ovlivňující charakter.

Upozornil na to Securities and Exchange Commission bývalý šéf bezpečnosti v Twitteru Peiter Zlatko.

Z toho všeho profitoval Biden, který dnes označuje zpochybňovače voleb a trumpovské MAGA republikány za „vnitrostátní teroristy“. Jak se tomu brání?

Bránit se nemají jak, ale má to i jednu komickou stránku. Provozovatelé sondáží politických preferencí sdělují, že díky Bidenovi teď bude nemožné provádět spolehlivé sondáže, protože hodně MAGA trumpovců se k tomu nepřizná. Ta hlavní komedie přijde, až se tím v sondáži bude zjevovat masivní většina pro demokraty, z níž nikdo neví, kolik nakonec bude volit republikány.

Čína také útočí na Spojené státy drogami. Tak to alespoň vykládají některé komentáře uvádějící statistiky úmrtnosti následkem z Číny dodávaného fentanylu. Jak vážné riziko to je?

V roce 2021 za dvanáct měsíců na předávkování opiáty zemřelo přes sto tisíc Američanů, z toho čínský fentanyl byl potvrzen u 64 tisíc. Jednání obou vlád o zastavení výroby a dodávek do USA Čína přerušila po návštěvě Pelosiové na Tchaj-wanu a dodávky pokračují plnou parou. USA jsou na Číně závislé v mnoha farmaceutických produktech, mezi nimiž nedokážou dovoz fentanylu kontrolovat, tím méně zastavit.

Ve střední Evropě včetně Česka letos prudce vzrostly počty ilegálních imigrantů z islámských zemí. Jsou to téměř výlučně mladí muži, dobře organizovaní do skupin, mnozí ve stejném oblečení a stejné obuvi, zjevně nepatřící do kategorie chudých uprchlíků. Cestují dál na Západ a česká policie je většinou dál pouští, asi ráda, že se jich zbaví. Má to nějakou příčinu, o níž se ještě neví?

Hádám na dvě. Tou první je, co už známe z francouzských zdrojů jako „velkou výměnu obyvatel“ a co já už delší dobu místo imigrace nazývám kolonizací. Ten rozdíl mezi nimi je ten, že imigrace se stěhuje někam, kde se chce přizpůsobit, kolonizace chce sobě přizpůsobit to, kam přichází. Navíc vzhledem k „vojenskému věku“ těchto příchozích můžeme mluvit o organizované džihádistské invazi. Souvisí to možná s tou druhou právě potvrzenou příčinou, totiž oživení džihádistské sítě Islámský stát. Ten se mimo Střední východ rozšířil i do Afriky, kde se zaznamenávají stále častější vražedné útoky na křesťanské komunity. Je pravděpodobné, že některé jeho jednotky, ať už blízkovýchodní nebo africké, mají za cíl posílení rozvratu Evropy. To, jaké bylo vidět před pár měsíci ve Švédsku, téměř denně ve Francii a v posledních dnech v Británii, kde džihádisté útočí zaostřeně na Indy.

A nějakou komedii, třeba z kulturní revoluce?

Oxfordská univerzita přejmenovala svou fakultu „orientálních studií“ na fakultu „afrických a asijských studií“ s vysvětlením, že název „orientální“ získal konotace rasisticky urážlivé.

A manchesterká univerzita hrdě vyhlásila správné oslovování podle pravidel wokeismu oznámením: „Objímáme a oslavujeme rozdíly a respekt. Vzájemně se podporujeme na vytváření prostředí, kde každý může dosáhnout svého plného potenciálu prostřednictvím inkluzivního jazykového kodexu, k prosazování rovnosti, diverzity a inkluzivity.“ Následuje slovníček výrazů doporučovaných a nedoporučovaných. Jako „humankind“ místo „mankind“, „humanpower“ místo „manpower“, „těhotný člověk“ místo „těhotná žena“, „rodič“ místo „otec“ nebo „matka“.

Wokeismus běží dál setrvačností lidové tvořivosti i po dvanácti letech konzervativní vlády.

Občiansky preukaz

Máte takýto občiansky preukaz? Státisíce Slovákov čaká na konci roka poriadny problém

Podľa mimovládnej organizácie na konci roka budú na "starších" elektronických občianskych preukazoch, vydaných do júna 2021, certifikáty pre elektronický podpis automaticky zneplatnené.

Koncom tohto roka nastane problém pre státisíce občanov, ktorí využívajú svoj elektronický občiansky preukaz (eID) na elektronickú komunikáciu so štátom. Všetci, ktorým bol vydaný do júna 2021, budú môcť cez eID vytvárať kvalifikovaný elektronický podpis iba do konca roka 2022. Občianske združenie Slovensko. Digital na to v utorok znovu upozornilo s tým, že na konci roka budú na týchto "starších" eID certifikáty pre elektronický podpis automaticky zneplatnené.

Situácia je podľa mimovládnej organizácie o to horšia, že na túto skutočnosť v súčasnosti nie sú dotknutí občania zo strany relevantných orgánov nijako aktívne upozorňovaní. Vyzývajú Ministerstvo vnútra SR, ako vydavateľa občianskych preukazov, aby s aktívnou komunikáciou voči občanom začalo čím skôr.

„Podľa informácií, ktoré máme k dispozícii, sa tento problém týka viac ako dvestotisíc aktívnych používateľov služieb eGovernmentu, keďže väčšina podaní voči verejnej správe musí byť potvrdená práve kvalifikovaným elektronickým podpisom. **Dotknutým občanom odporúčame, aby v dostatočnom predstihu požiadali o vydanie nového občianskeho preukazu, s ktorým dostanú aj príslušné nové certifikáty,**“ uviedol Ľubor Illek zo Slovensko.Digital. Očakáva, že koncom roka vznikne pre túto situáciu ťažko zvládnuteľný dopyt, ba priam až nával. „Na Slovensku sa totiž za pol roka vydá spolu asi 250-tisíc občianskych preukazov, pre riešenie tohto problému by bolo teda treba kapacitu zvýšiť zhruba na dvojnásobok,“ podotkol.

Nutnosť zrušiť platnosť certifikátov na "starších" občianskych preukazoch podľa „mimovládky“ nie je spôsobená chybou slovenských úradov - vyplýva z konca platnosti bezpečnostnej certifikácie čipu, ktorý je v nich osadený. Keďže tento problém je dlhodobo známy, za zásadnú chybu organizácia považuje nedostatok jasnej verejnej komunikácie o tejto situácii a nepripravené riešenia ako jej čeliť. O uvedenom probléme sa v odborných fórach diskutuje už viac ako rok.

Slovensko.Digital zároveň pripomína, že v zákone o eGovernmente je už viac rokov zakotvený jednoduchší mechanizmus potvrdzovania podaní - tzv. autorizácia klikom, ktorý je použiteľný všade tam, kde v listinnej verzii podania je vyžadovaný iba vlastnoručný podpis.

Tento spôsob potvrdzovania podaní je pre používateľov veľmi jednoduchý, nepotrebujú k nemu inštalovať a ovládať žiadnu dodatočnú aplikáciu a je podobný ako pri iných službách cez internet, napríklad pri nákupe tovaru cez web stránku obchodu. Pri tomto postupe musí byť občan taktiež prihlásený na web stránke úradu a keď vytvorí podanie, tak ho nakoniec pred odoslaním jednoducho potvrdí (autorizuje) kliknutím na príslušné tlačidlo.

„Takto môžu postupovať všetci držiteľia občianskych preukazov, alebo používatelia aplikácie Slovensko v mobile. Vyzývame úrady, ktorých elektronické služby sú masovo používané - najmä Finančnú správu SR - aby túto funkciu implementovali a sprístupnili občanom,“ dodal Illek. Organizácia tiež vyzýva Ministerstvo investícií, regionálneho rozvoja a informatizácie SR, aby autorizáciu klikom sprístupnilo pre všetky typy podaní, kde je aplikovateľná na Ústrednom portáli verejnej správy a svojich portáloch do konca roka 2022.

Fascizmus regenerens

Ivan kamenec Denik

Na Židov útočili už pred vznikom fašistického Slovenského štátu. Foto – ČTK

Fascizmus regenerens – pod týmto trochu tajomným názvom vyšiel v roku 1923 v ľudáckom tlačovom orgáne Slováč článok. Jeho autorom bol A. Sznacký, blízky spolupracovník V. Tuku, obskúrna postava vtedajšieho domáceho politického diania. Tvrdil, že všetky problémy na Slovensku môže vyriešiť len „obrodzujúci fašizmus“. Nie je to diktatúra, ale „skutočná demokracia“.

Je varujúce, že podobné recepty na riešenie súčasných narastajúcich ťažkostí sa objavujú (nielen) na Slovensku aj dnes, hoci termín fašizmus sa v nich už nepoužíva.

Fašizmus ako ideológia, politické hnutie alebo ako forma vládneho systému štvrtstoročie výrazne ovplyvňoval európske a svetové dejiny. Jeho ideové korene siahajú do 19. storočia. Neskôr mutoval a v najrôznejších podobách (vrátane slovenských) prenikal do praktickej politiky. Vo verejnosti sa fašizmus stal známym v prvej polovici dvadsiatych rokov minulého storočia, keď sa začal jeho mocenský nástup, ktorý tragicky vyvrcholil v čase druhej svetovej vojny. Vtedy došlo k draho zaplatenému poznaniu, že veľkou chybou bolo podceňovanie ideológie, metód vládnutia, zločinov, neskrývanej bezohľadnosti, bezuzdnej nacionálnej a sociálnej demagógie fašizmu. Ani dnes ho nemožno považovať len za marginálne extrémne pravicové hnutie alebo iba za vnútornú záležitosť konkrétnej krajiny. Má omnoho širší vplyv s nepredvídateľnými následkami.

Jeho priami či nepriami duchovní dedičia na Slovensku sa presadzujú v dôležitých funkciách vrátane výkonných, zákonodarných a justičných orgánov. Pri prijímaní niektorých opatrení a zákonov sa dokonca stávajú jazýčkom na váhach. Zneužívajú princípy demokracie, aby ju zničili. Je to jav, ktorý sa v moderných dejinách Európy objavil viackrát. Opakuje sa aj skutočnosť, že iné politické subjekty a ich vodcovia využívajú fašistov na presadenie svojich cieľov a neraz účelovo používajú ich argumenty a demagógiu.

Nakoniec jeden citát z medzivojnového programu fašistov, ktorý až mrazivo pripomína rétoriku mnohých dnešných politikov. Treba ich len pozornejšie čítať a počúvať, resp. zameniť nimi používané pojmy a mená: „My začneme boj a toho, kto sa postaví proti, odstránime, všetko a každého. Nebudeme pozerat' na zásluhy, na demokraciu, na humanitu, na prezidenta, na záujmy synagóg a slobodomurárskych lóží. Všetko zmetieme, aby sme mohli pochodovať.“

Kpt. Nálepka

Záhadná smrť kapitána Nálepku: Podľa netere, slávnej českej herečky ho mohli zabiť vlastní ľudia.

Otec českej herečky Světlany Nálepkovej bol najviac pyšný na brata, vojenského dôstojníka a partizánskeho veliteľa Jána Nálepku (†31). Súrodencom, ktorý počas druhej svetovej vojny zahynul na území Sovietskeho zväzu, sa chválil na každom kroku. Světlana je presvedčená, že kapitán Nálepka bol v skutočnosti správny chlapík.

Známe je, že ako učiteľ mal progresívne názory a z vlastnej iniciatívy zdokonaľoval učebné metódy. „**Počas minulého režimu z neho robili modlu späť so Sovietskym zväzom, no pri mojom pátraní som zistila, že to bol senzačný človek. Skvelý muzikant, spevák, tanečník, učil slovenčinu, páčili sa mu dievčatá a bol naozaj veľmi spoločenský. Keď vyhlásili slovenský štát, nevedel sa s tým zmieriť. Preto odcestoval na nápravu vlaku do Ruska, kde sa dal k partizánom. Tam bojoval proti fašizmu a vraj padol v Ovruchi,**“ dáva nám do pozornosti jeho neter.

Slovo „vraj“ použije zámerne. „**Má tam síce mohyly, ale nikdy ho nenašli. Je možné, že história je úplne iná, ako sa prezentuje. Jano totiž písal priateľom listy, v ktorých vyjaviť, že má strach o svoj život a že po ňom idú jeho vlastní ľudia,**“ dozvedáme sa od príbuznej dodnes neprebádané informácie.

Exkluzívnu svedčnosť Světlany Nálepkovej o drsnom detstve, násilníckom otcovi a rodine kapitána Nálepku si prečítate v aktuálnom vydaní týždenníka PLUS 7 DNÍ, ktorý je v predaji od 7.9.2022

Americká ambasáda v Praze nedala komunistickým agentům spát.

Jejich tajné akce byly přehlídkou bizarních plánů a omylů, mnohým byla bližší vidina amerického důchodu

Radek Schovánek

Spojené státy americké představovaly pro komunistický svět protivníka číslo jedna. Po celou dobu existence Státní bezpečnosti se pro jejich označení užívá výraz „hlavní nepřítel“. Sledování amerických diplomatů a snaha proniknout na americké velvyslanectví v Praze technicky byly dva hlavní cíle komunistické tajné policie v Československu.

Po puči v únoru 1948 se začaly vztahy mezi komunistickou vládou a Spojenými státy prudce zhoršovat a následovala vlna vzájemného vyhošťování diplomatů. Igor Lukeš v knize Československo nad propastí popisuje, v jak obtížném postavení se několik zbylých diplomatů na americké ambasádě ocitlo.

Ke konci roku 1948 působilo v Praze sedm zaměstnanců vlády Spojených států. Do exilu odcházely tisíce Čechoslováků, kteří se v uprchlických táborech nechávali získat americkými zpravodajskými službami. Po krátkém výcviku odcházeli do Československa se zpravodajskými úkoly. Mnoho z nich bylo dopadeno, mučeno a odsouzeno k mnohaletým trestům, někteří byli dokonce popraveni.

Tyto akce většinou řídily zahraniční rezidentury, přesto v několika případech došlo ke kontaktu agentů chodců s pracovníky amerického velvyslanectví. Státní bezpečnost zachytila v roce 1949 třetí tajemnici amerického velvyslanectví Luisu Schaffnerovou při výběru mrtvé schránky. Při stejné operaci se podařilo odhalit vedoucího politického oddělení Waltera Birga a Jolanu Barboru Ellis. Špionomanie, která vládla ve světě na přelomu čtyřicátých a padesátých let, je dnes těžko představitelná.

Odposlech v čítárně

Nejstarší záznamy zachycující nasazení zpravodajské techniky proti americkému velvyslanectví pocházejí z roku 1954. V září téhož roku nasadila Státní bezpečnost mikrofon do bytu plk. Theodora Henryho Erba. K instalaci si vybrala čítárnu a následně vyhodnotila, že to nebyl nejlepší nápad, protože objekt v čítárně nemluví, ale pouze mlčky sedí a čte, dle dochovaného svazku v ABS se podařilo odposlechnout pouze jeden hovor.

V březnu 1956 byly nainstalovány prostorové mikrofony do bytu prvního tajemníka velvyslanectví USA Johna Dorsyho Lamse, necelý měsíc po instalaci je ale odhalil technik Hillman Ford „Radon“, který rovněž našel otvor vybudovaný Státní bezpečností pro tajný vstup na půdu amerického velvyslanectví. Tím, že se podařilo najít svody od mikrofonů, byla dekonspirována celá montáž a Američané odhalili stropní mikrofony v bytech zaměstnanců velvyslanectví, kanceláři velvyslance, velvyslaneckého rady a vojenských přidělců.

Přestože americká ambasáda byla vůbec první, u které bylo provedeno nasazení mikrofonů stropním způsobem, Američanům se je podařilo po několika měsících objevit. V dalším období Státní bezpečnost od snahy o instalování drátových odposlechů ustoupila a používala výhradně schované vysílače, které do budovy velvyslanectví a rezidence velvyslance vnášela agentura. Tento riskantní, ale zároveň velice účinný způsob technického pronikání ovšem vyžadoval obsazení kvalitní agenturní sítí.

V letech 1959 až 1963 Státní bezpečnost odposlouchávala několik kanceláří v budově vyslanectví, zpravodajská technika nasazená v kanceláři velvyslance v rámci akce Horizont I. vydržela až do roku 1963, kdy se Američanům podařilo odposlechový prostředek získat. Následovala rozsáhlá bezpečnostní opatření. Kromě akce Atom, ke které se vrátím později, se komunistické tajné policii již nikdy nepodařilo odposlechový prostředek do vyslanectví zanést, pokud nepočítáme opakované

nasazení provokačních vysílačů k odhalení kvality radioobrany na ambasádě. Otázka, zda se podařilo prostředek odhalit sledováním uklízečky, která jej do budovy vnesla a nainstalovala, nebo zafungoval radiový obranný systém, zůstala pro Státní bezpečnost nezodpovězená. Ostrahu ambasády dostali měli úkol příslušníci námořní pěchoty a v budově vyslanectví byla zřízena konferenční místnost zabezpečená proti odposlechům.

Bohužel zbytek textu je pro předplatitele info cz

Během své existence se Státní bezpečnost dopustila mnoha bizarních kroků, například 12. ledna 1962 založila centrála rozvědky objektový svazek s číslem 11732 se zaměřením „Operativní rozpracování celý svět“. Ještě že estébáci nepřibrali i okolní vesmír.

Podobným nápadem bylo vytvoření místa referenta pro boj s islandskou špionáží, které skutečně v padesátých letech vzniklo.

Nasazení prostorových odposlechů do budovy velvyslanectví Spolkové republiky Německo, ke kterému došlo v roce 1971, patří mezi takovéto bizarní nápady. Dnes již těžko zjistíme, v čí choré mysli se poprvé vylíhl nápad nainstalovat do budovy velvyslanectví desítky mikrofonů.

Od konce šedesátých let pobíhala jednání o přidělení vhodné budovy pro velvyslanectví Německa. Zástupce obchodního zastoupení Spolkové republiky Německo Otto Heiperts navštívil 6. září 1971 ředitele Správy služeb diplomatického sboru Vladimíra Matouška. Tento bývalý náčelník 2. správy SNB byl v roce 1962 zbaven hodnosti a propuštěn ze služeb ministerstva vnitra pro používání „nezákonných metod při vyšetřování“ jak zněl eufemický výraz pro mučení vyslychaných příslušníků Státní bezpečnosti. S nástupem normalizace se vzhledem ke kádrovým problémům tajné policie tito zločinci s krví na rukou opět stali nepostradatelnými odborníky. Jako vhodná budova pro umístění budoucího vyslanectví byl vytipován Lobkovický palác ve Vlašské ulici č. 19 v Praze, ve kterém sídlil Institut marxismu-leninismu ÚV KSČ. Součástí oprav měla být oprava fasády a celková rekonstrukce vnitřních prostor.

Dne 17. září 1971 vypracovali příslušníci 2. oddělení 1. odboru VI. Správy FMV mjr. Jiří Vodrážka, mjr. Karel Vlnas a mjr. Josef Fabián desetistránkový plán na nasazení prostorových odposlechů do budovy připravované pro velvyslanectví SRN. Ten počítal s nasazením desítek mikrofonů po obvodu budovy na vnějším plášti a provrtáním zdí, nasazením skleněných zvukovodů a svedením kabelů pod měděnými římsami a následně pod okapovými rourami do země. Původní návrh počítal s nasazením devadesáti až sta mikrofonů, které by měly vlastní kabelové svody v odhadované délce 10 km dvoupárových kabelů a cca 2 km pětipárových. Jednalo se o naprosto megalomanský návrh, který nebylo možné žádným způsobem během instalace utajit. Návrh počítal s nasazením dvanácti spolupracovníků správy zpravodajské techniky a několika příslušníků legalizovaných v pozici řemeslníků.

Jedním z dalších zastupitelských úřadů, do kterých se podařilo Státní bezpečnosti proniknout, je velvyslanectví Italské republiky sídlící v Kolovratském paláci na adrese Nerudova 20. Bývalý příslušník komunistické rozvědky Josef Frolík ve svých pamětech vydaných v exilovém nakladatelství Index uvádí právě italskou ambasádu jako jednu z ukázkových příkladů průniku Státní bezpečnosti na území cizího státu v Praze. Na INFO.CZ druhým dílem pokračuje seriál o zásazích Státní bezpečnosti na zahraničních ambasádách. Vycházíme přitom z opomíjených spisů Archivu bezpečnostních složek.

„V roce 1955 přišel plukovník (tehdy ještě podplukovník, pozn. aut.) Vladimír Matoušek, bývalý náčelník 2. správy StB za Rudolfem Barákem s návrhem, který svou riskantností vzal Barákovi dech. (...) Barák prohlásil, že nechce o návrhu nic slyšet.

V případě, že dojde ke skandálu, může Matouškovi slíbit jen vězení. Když se dílo podaří, bude patřičně ohodnoceno. Podařilo se. Matoušek se stal z podplukovníka plukovníkem.“ Dle evidenční karty byl pplk. Matoušek mimořádně povýšen do hodnosti plukovníka v květnu 1956.

„Byla to jedna z největších akcí StB proti západním ZÚ podniknutá v tomto desetiletí. Nemohlo by k ní však dojít, kdyby StB neměla ony domovníky, vrátné a hlídače. Ti otevřeli brány Italského vyslanectví Neradovi a skupině techniků.“ K uvedenému je třeba doplnit, že nešlo o první průnik na území cizích států v Praze. Již předtím technici StB pronikli na půdu ambasády USA a instalovali mikrofony na ambasádě Japonska.

Britská tajná služba patří mezi nejlepší na světě a Státní bezpečnost před ní měla oprávněný respekt. Na rozdíl od Američanů, Britové po válce ani na chvíli nezapochovali, že v Československu z vítězí komunistická diktatura, a okamžitě po jejím skončení začali budovat kvalitní agenturní síť. Až do zraedy příslušníka české sekce britské rozvědky CIO Karla Zbytka v roce 1956 měla Státní bezpečnost o špičkové agentuře Britů velmi málo informací.

Objektový svazek k rozpracování britského velvyslanectví byl v registračním protokolu zaevidován 2. správou, 2. odborem, 1. oddělením 9. října 1954 pod registračním číslem 112. To samozřejmě neznamená, že by velvyslanectví nebylo sledováno již dříve, pouze nebyly svazky centrálně zapisovány do registračních protokolů. K prvnímu nasazení prostorového odposlechu došlo ve dnech 17. července až 23. srpna 1951, kdy byla úkonem 103, jak znělo krycí označení pro odposlech místností, obsazena kancelář vojenského oddělení v prvním poschodí. Mikrofon byl umístěn z bytu spolupracovníka Josefa Havlína, který s ambasádou sousedil. Mezi oběma místnostmi byla 90 cm silná kamenná zeď. „Ve zdi byl vyhlouben otvor rozměrů 60x100x90 (!) cm.“

V dokumentu je dále uvedeno, že bylo pracováno pouze v noci a vše muselo být prováděno s minimálním hlukem – je vidět, že hrabě Monte Christo měl v orgánech StB zdatné následovníky. Do otvoru byly nasazené dva mikrofony, od kterých vedl drát komínovým tělesem do bytu ve druhém patře, kde byl odposlech vytěžován. Ve dnech 18. až 20. srpna byl nasazen další mikrofon do druhé kanceláře vojenského oddělení. O šest let později, 4. a 5. února, Státní bezpečnost mikrofony vyměnila za nový typ. Technici, kteří přijeli na kontrolu britské ambasády, mikrofony odhalili 24. října 1958, jeden se jim podařilo získat, druhý stihli technici StB odstránit a demontovat. Ve stejném roce odhalili další mikrofony ve dvou diplomatických bytech a o rok později další mikrofon v diplomatickém bytě s krycím jménem Havran. Státní bezpečnost vyhodnotila, že Britové pochopili způsob nasazování drátových odposlechů a že již není možné tímto způsobem na území britského vyslanectví pronikat.

O rok dříve došlo ke kuriózní situaci – britský diplomat navštívil belgické vyslanectví, které je vzdušnou čarou vzdáleno pouze několik set metrů od britské ambasády. Ke svému velkému překvapení obranní technici zaslechli na frekvenci 120 MHz rozhovor jejich diplomata s belgickým kolegou. Informovali proto nadřízené a po několika dnech objevili na ambasádě Belgie vysílač ukrytý v „dřevěné“ laťce. Agent státní bezpečnosti Václav Štěpán „Václav“ pracoval jako vrátný na vyslanectví, kde od roku 1963 obsluhoval technický úkon „výběr“ – pravděpodobně se jednalo o skrytý fotoaparát, neboť měl sloužit příslušníkům roty „R“. Ti postávali před vchody do budov „velkých“ ambasád – např. USA, SRN, Velké Británie či Francie – a na sobě měli uniformu příslušníka Veřejné bezpečnosti s praporečickou hodností. Ve skutečnosti se jednalo o důstojníky Státní Bezpečnosti Bohužel zbytek textu je pro předplatitele info cz

**Knihovna Libri prohibiti,
Senovážné náměstí 2, Praha 1,
3. patro s výtahem**

VYBRANÉ NOVINKY Z NAŠICH FONDŮ

Vratislav Bejšák-Collaredo-Mansfeld nám ze Sydney poslal chybějící čísla Novin, které tam vydává. Za laskavé zprostředkování, či spíše donesení až do domu, děkujeme **Lence Muchové**. Stále ještě nám však chybějí tři čísla Novin: **26/2004 (137), 41/2005 (152) a 13/2008 (235)**. Milí čtenáři Novin, nemáte je někde schované? Kromě toho máme ještě značné mezery v sadě Novin, určené ke svázání. Jde o ročníky 2004–2010, 2012–2015 a 2017–2022. Rádi bychom doplnili i tato čísla. Nabídněte nám je, prosím.

Oklikou přes australskou Manillu jsme dostali neuvěřitelně vzácná čísla Hlasu mladých, ročník 1960. Vydával je v Plzni Klub mladých a jde o jazzový časopis, z kterého v Plzni opisoval některé texty Václav Hruška a originály i opisy nám nedávno poslal. Dále jsme od něj dostali program *II. Jazzového dostaveníčka* z června 1964, vystupovali tam mimo jiné Eva Olmerová, Vlasta Průchová, Marta Kubišová a Jan Hammer. Dostali jsme od něj i jiné podivuhodnosti, např. *Protokoly ze shromáždění sionských mudrců*, opis je na stroji bez české diakritiky.

Vydavatel: S podivuhodných příčin a důvodů, ani my, tyto čísla Novin, nemáme.

Co má společného Socha svobody se šicím strojem Singer?

Po dlouhé cestě po oceánu se migranti do New Yorku vždy setkávali s monumentem obří sochy svobody.

Tato majestátní žena, tyčící se nad ostrovem Liberty, se již dávno stala symbolem Nového světa.

Spojené státy jej dostaly jako dárek od Francie na počest oslavy stého výročí nezávislosti.

Ale kdo je ta žena, podle které byla socha vytvořena? Celý život Isabelly Boyerové je jako napínavý román.

Ve 20 letech se provdala za padesátiletého vynálezce šicího stroje Isaaca Singera a po jeho smrti se stala nejbohatší ženou v zemi. Krásná, zabezpečená, zajímavá dáma, která nikdy nebyla nikým ignorována. Nepřekvapuje tedy, že byla vybrána jako modelka pro Sochu svobody: přece jen sama byla zosobněním splněného amerického snu.

Tato žena se narodila v Paříži, do rodiny otce cukráře, který byl původem z Afriky, a matky, která byla Angličankou.

Novorozená holčička dostala jméno Isabella: Dobré jméno mělo být zárukou dobrého osudu.

Brzy bylo jasné, že příroda dala Isabelle vcelku zvláštní tvář. Nebylo tedy překvapivé, že začala pracovat na částečný úvazek jako modelka už od malička. Celý svůj život žila v ruchu velkoměst a dá se říct, že byla něco jako tehdejší celebrita.

Po smrti manžela

milionáře Singera, byla ještě příliš mladá na to, aby se zaživa zahrabala pod peřinami smutku. Uplynulo několik let a Isabella si znovu vdala a vzala houslistu

Victora Reubsaeta. On byl světovou celebritou a také hrabětem, takže se Isabella stala hraběnkou.

Bylo jí sotva přes čtyřicet, jako hraběnka vypadala skvěle, mohla si dovolit ty nejmódnější a nejdražší outfity. Izabela se brzy stala hvězdou světových salónů a s oblibou byla zvána na večírky se zástupci bohémů. Na jedné z těchto událostí se seznámila se slavným sochařem Augusta Bartoldim.

Podle některých zpráv uviděl v Isabele určitý obraz svobody, který později proměnil ve slavnou sochu.

Ve skutečnosti na něj zapůsobily hlavně Spojené státy, výlet do této země, její velikost a různé zdejší zázraky přírody na něj velmi zapůsobily.

Bartoldi se ujmul vytvoření 11 stop vysoké sádrové sochy ženy držící v jedné ruce pochodeň a v druhé listinu s datem přijetí Deklarace nezávislosti.

Později podle tohoto modelu za pomoci desítek svých pomocníků postavil 50 metrů vysokou sochu. Bylo zapotřebí celkem 31 tun měděných plechů.

Na vzniku gigantické sochy se podílely i další celebrity. Například inženýr Gustav Eiffel se zabýval vývojem kovových armatur. Válečný hrdina generál Sherman asistoval při výběru místa pro instalaci sochy.

Joseph Pulitzer - otec a zakladatel „bulvárního tisku“ - zveřejnil výzvy pro občany USA, aby byly získány finanční prostředky na tento projekt...

V důsledku toho byla na ostrově dříve nazývaném Bedloe's postavena působivá socha svobody s tváří s podoby Isabelly Boyer-Singerové, ženy ztělesňující „americký sen“.

Mimochodem Isabella přežila i svého druhého manžela. A ve svých 50 letech se potřetí provdala za Paula Sohège, slavného sběratele drahých uměleckých děl.

Dožila se 62 let a zemřela v roce 1904 v Paříži.

A socha s její tváří vzhlíží nad ostrovem Liberty, symbolizuje tu největší hrdost Američanů - Svobodu.

Dva filmy

Ladislav Větvíčka

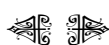
Tak sem na doporučení zhlédnul dva česke filmy. První z nich, údajná satyrycka komedija "Kdyby radši hořelo". Že jsem raději nešel hazat lopatu. Komedija to asi teda není, když sem se za celý film ani nezasmal, dokonce ani neusmal. Aktyvistycky film, nudny, nezaživny, blby. Měl sem co robít, absem to nevypnul před koncem, ale chtěl sem vědět, jestli to je fakt kokotina až do konca. Bohužel, byla. Film spolufinancovala ČT a Zlínský kraj. Kura, odkdy kraj fušuje do filmu? Tak abych si spravil dojem, pustil sem si "Jana Šišku", bo jak do toho narvali tolik peněz, snad to nebude uplně blbe, říkal sem si. Bylo. Proč mi to robí? Bylo to tak nudne, že sem v pulce usnul...

Zajímavosti. Víte, že....

Paní Pekárková Adamová, která má měsíční plat 243 000Kč vám říká: "Nemůžete už žít nad poměry a nezdravě zvyšovat platy Právo 13.4.22

19. srpna 1831 umírá v rumunském Svatém Mikuláši, dnešní součást Aradu, Ladislav Škultéty-Gabriš, slovenský voják sloužící u husarů, který je považován za nejdéle sloužícího vojáka a vojenská historie ho pokládá i za nejstaršího vojáka světa. Narodil se 27. června 1738 ve slovenském Mojtně, tehdejšímu Uhersku. K husarům se přidal již ve 12 letech. Za svou 81letou vojenskou kariéru prošel 22 válkami na 256 bojištích.

Vydavatel: Pan Vít Štetina napsal na Facebook, že tyto Noviny jsou desinformační plátek. Pokud se vám něco nelíbí, nebo máte jiný názor, napište nám. A my s radostí uveřejníme Váš názor.

Vydavatel. Co jsem nevěděl, že...

V polovině září 1938 nabídnul prezident Beneš prostřednictvím ministra Nečase Francouzům, že Československo je ochotno odstoupit některé pohraniční oblasti (Chebsko, Šluknovsko apod), pokud si Německo zároveň vezme cca 2 miliony Němců. Francouzi s Brity nabídku Němcům zprostředkovali, Č-S vláda Hodži odstoupení území odsouhlasila a následná vláda Syrového tento souhlas neodvolala.

V Mnichově došlo 30. září k jednání, kde čtyři mocnosti spravedlivě rozhodli o rozdělení pohraničních území, kdy oblasti s více než 50% německého obyvatelstva připadly Němcům. **Češi se konference účastnit nemuseli, obě jejich vlády přece souhlasily předem.** Tím bylo území mírově rozděleno a od té doby je mezi Němci a Čechy mír (kromě krátkého období, kdy se nám zdálo, že Němci si toho daru neváží, a tak jsme si jej po roce 1945 vzali zpět a Němce poslali tam, kde se cítili doma býti). Od té doby je opět klid. Škoda, že ten slavný den Mnichovské dohody žádný český web nepřipomenul...

Recept No. 606

Nakládaná rajčata s cibulí v marinádě

Vyzkoušejte skvělá nakládaná rajčata s cibulí. Zeleninová bomba plná vitamínů. Rajčata obsahují spoustu draslíku, fosforu i dalších minerálů, jsou zdrojem vitamínů skupiny B, předchází kardiovaskulárním onemocněním a posilují také imunitní systém. Fungují také jako silný antioxidant. Navíc jsou dobré na zrak díky množství vitamínu A. Co budete potřebovat?

- 1 kg rajčat
- 4 cibule
- 5 stroužků česneku
- 7 lžic oleje
- 4 lžíce citronové šťávy
- 1 lžička sušené bazalky
- 1 lžička pálivé papriky
- 3 lžíce medu 1 lžička soli

Zeleninu dobře omyjte

Nejprve si připravte zeleninu. Rajčata dobře omyjte, osušte a nakrájejte na plátky široké asi jeden milimetr. Sklenici vypláchněte jedlou sodou a nechte oschnout nebo vytřete do sucha. Připravené plátky rajčat položte v jedné vrstvě na dno sklenice, aby bylo rovnoměrně pokryté a celé zaplněné zeleninou.

Cibuli oloupejte a následně nakrájejte na stejně silné plátky. Pak pomalu rozdělte jednotlivé vrstvy. Zasypte s nimi rajčata ve sklenici. Česnek rovněž oloupejte a nakrájejte ho na libovolně velké, ale stejné kousky. Pak ho přidejte na rajčata a cibuli. Celý postup ještě několikrát opakujte, dokud vám budou stačit ingredience.

Medová marináda

Poslední vrstvou by měla být cibule. Když máte sklenici plnou, nechte zeleninu chvíli odpočinout. Pak začněte připravovat marinádu. Med vložte do hlubokého šálku nebo do misky a přidejte k němu olej. Vymačkejte do směsi citronovou šťávu. Následně přidejte sůl, sušenou bazalku a pálivou papriku. Vše důkladně promíchejte.

V poslední fázi nalijte marinádu na zeleninu ve sklenici. Snažte se, aby se marináda rovnoměrně rozprostřela po celé sklenici. Pak sklenici zavíčkujte a nechte alespoň hodinu odstát v lednici. Pak můžete salát podávat jako přílohu k jakémukoliv masu. Samozřejmě můžete zeleninu nechat uležet i déle, více se pak rozvine její chuť i vůně.

Těhotní chlapi

Benjamin Kuras

Ne, není to jen nějaká metafora z řecké filosofie, kde filosofové byli „těhotní myšlenkami“, jimiž „oploďňovali“ další filosofy, z nichž se „rodili“ další filosofové. A není to ani fór. Žijeme v éře transgenderové, kde vše, co souvisí se sexem, je možné. Když už jsme si zavedli pokrokovou ideologii multigenderismu, musíme jí přizpůsobit realitu.

Když můžou ženy mít pindíka, svlíkat se s ním v ženských šatnách, obtěžovat nezletilé lesbičky a vítězit ve sportu žen bezpindíkových, to vše i přes statečný odboj slavných radikálně feministických profesorek a spisovatelek včetně lesbických, proč by nemohli muži těhotnět a rodit. Jak vůbec může někoho napadnout o tom pochybovat. Je to vůči nim nefér, rovná se to diskriminaci významné a vlivné menšiny. Každá menšina musí přece mít stejná práva jako každá jiná menšina, a větší práva než ta všechny menšiny utlačující většina. Čert vem klasickou biologii, je to beztak jen ideologie bělošského mužského suprematismu, jako matematika nebo klasická hudba skládaná ne-li přímo pro otrokáře, tak každopádně v době otrokářské a na otrokářství vydělávající.

Ono to mužské těhotenství vlastně vůbec není nic proti přírodě. Samečci těhotní a rodí u asi tří stovek živočišných druhů žijících ve vodě a patřících do rodiny „Syngnathidae“, z níž nám nejnámější a jistě i nejsympatičtější je mořský koník. U něho si to tatínci tak zařídili, aby si byli jisti, že ti spratci, o něž budou muset pečovat, jsou skutečně jejich a samička si je nepořídila s někým jiným v nějaké nevěře nebo znásilnění. Koníci si jejich vajíčky naplní břišní vak a v něm je (vědecky řečeno) „osmoregulují“, čili udržují ve vyrovnané teplotě a potřebně krmí až do vylíhnutí.

xxx

Něco podobného už věda zkouší jakousi genetickou modifikací na krysách. Nejnámější úniky informací o takových pokusech byly zaznamenány z univerzity v Šanghaji. Proč zrovna na krysách? Protože z dosavadních vědeckých zkušeností se počítá, že co dnes funguje na krysách, bude zítra (nebo pozítří) fungovat i na lidech.

Proč se ale věda pokouší otěhotnit samce? Možný důvod je tento: Před pár desetiletími se náhodnou chybičkou v genetických pokusech, konkrétně předáním ženského chromozomu a vynecháním chromozomu mužského, podařilo vytvořit samooploďňující samičku rodící jen samé samičky. Vystaly z toho obavy, že až se krysí pokus podaří i na lidech, lidstvo – v tomto případě už jen ženstvo – nebude k množení potřebovat muže a nechá je vymřít. Pokus o otěhotnění sameců, s pokud možno samčími mláďaty, by tedy mohl být snahou o záchranu mužstva před vyhynutím.

Teoreticky je mužské těhotenství „rozhodně možné“, tvrdí odborníci na oploďňování „in vitro“ (tedy „ve skle“, čili ve zkumavkách, baňkách a křivulích) jako třeba profesor Robert Winston v britských novinách The Sunday Times. Provádělo by se to prý takto: Někam do pánova břicha by se implantovalo embryo (zřejmě napřed vypěstované ve skle) i s dělohou, s placentou připojenou na některý vnitřní orgán, z něhož by se přikrmovalo. Novorozeně by muselo být porozeno císařským řezem, jinudy by se ven nedostalo.

Jak příjemné by to vše pro těhotného pána bylo, se zatím neteoretizuje, čeká se, až si to některý vyzkouší. Různé už mediálně sdělované případy údajně vyzkoušené a šťastně přežívající se ukázaly být humoristy vymyšlené „hoaxy“. Vesele jich využívá sci-fi literatura a kinematografie u mimozemšťanů.

xxx

Jenže co se ještě nepodařilo biologicky, na to se dokonale vyžrálo lingvisticky. Nemůžeme-li otěhotnit muže definovaného podle dosavadních zvyklostí, změním tyto zvyklosti a jeho definici tak, aby se do ní vešla i biologická žena transformovaná v muže. Pak se mužské těhotenství stane šmahem snadnější, než nad čím si myslíme, že bychom měli kroutit hlavou.

Tak jako muž nově pasovaný na ženu si může ponechat plodidla, tak i žena nově pasovaná na muže si může ponechat rodidla. Kdyby se oba dali kompletně přeoperovat (což už zákonně nemusí), muži by se muselo pár visadel ušmiknout, u ženy přišít. Nebo jak přesně a komplikovaně se vlastně ty operace provádějí. Takže není divu, že už se raději neprovádějí a kdo chce být čím, ať tím je, tak aby někdy jindy, až si to rozmyslí, zase mohl být něčím jiným nebo tím původním.

V pokrokovém genderovém světě se z genderové ohleduplnosti přestává mluvit o těhotných ženách a používá se termínu „těhotní lidé“, a to už i v odborné terminologii lékařské, každopádně aspoň anglické. Mužské těhotenství se zde tedy bere jako existující fenomén. A jen pro upřesnění, aby se nám to nepletlo, si zopakujme transgenderovou terminologii:

Transžena je biologický muž přeměněný na ženu, který smí ve sportu vítězit nad biologickými ženami. Transmuž je biologická žena přeměněná na muže, která ve sportu smí vítězit na biologickými muži, a přejme jí hodně štěstí. Ale zatímco transžena otěhotnět nemůže, transmuž, zevně jako muž vypadající, otěhotnět může, jestli mu zůstaly potřebné ženské vnitřní orgány jako děloha a vaječníky.

xxx

Americká televizní moderátorka Oprah Winfrey si nenechává ujít žádnou příležitost posílit si popularitu všelijakými senzacemi a bizarnostmi. A tak jí ani nemohlo v roce 2008 uniknout první známé mužské těhotenství pana Thomase Beatieho, původně slečny Tracy Lehuanani LaGondino. Interview s ním – a záběry dokonale mužské postavy s napuklým mateřským břichem – dodaly celému hnutí LGBTQ punc dobré mediální zábavy.

Z Thomase se rázem stala světová celebrita slušně si ke svému hlavnímu povolání makléře přivydělávajícího přednáškovými turné, mediálními výstupy a životopisnou knížkou. A jak že to vlastně mohl otěhotnět, technicky vysvětleno? Inu, vyprávěl a vysvětlil: coby transmuž už byl na holky, šťastně ženat, a někdejšího sexu s biologickým mužem by se štilil. Tak si dal zachovaná rodidla oploďnit zkumavkovými spermoníky ze spermbanky veterinářskou stříkačkou. A když se mu po několika nechtěných potratech podařilo porodit zdravou dcerku, zopakoval si to se stejným úspěchem ještě dvakrát. Ale aby příběh dostal ještě jednu pěknou zápletku, čtvrté dítě jen svými novými mužskými orgány zplodil a porodila je jeho druhá žena.

xxx

Od té doby se s transtěhotenstvími roztrhl pytel (metafora náhodná). Jen jedna z praktikujících klinik při bostonském Fenway Institutu prý zaznamenala přes dva tisíce zájemců. Přesné počty těch skutečně otěhotněných zmizely v informační dálnici.

A vlastně ani to zas není nic nového. Zeus porodil Dionysa ze stehna, Athénu z lebky. A Adam Evu ze žebra. Ale čert ví, jak to vlastně bylo a kdo ty operace prováděl.

Jsou duhové průvody a LGBT aktivismus úplná pitomost?

NIKOLA BORNOVÁ

Nedávno skončil slovenský svátek nemilosrdné tolerance *Duhový Pride 22* (účast tam zatím nebyla povinná), který se rovnou přelil k nám do Prahy, kde právě probíhá náš příspěvek ke globálnímu oteplování. Jmenuje se to opět *Prague Pride Festival*, tedy „Pražský Festival Pýchy“. I když naši teplí spolubratři a spolusestři nemají slovo pýcha rádi a tak to raději překládají jako „Pražský Průvod Hrdosti“.

Tento čas lásky, míru a tolerance znamená jako vždy jediné – určité skupiny lidí jsou teď tak agresivně duhové a tak nemilosrdně tolerantní, že přejíždí přes přes zdravý rozum i city a pocity ostatních jak divize buldozerů. Oblíbenou kratochvílí se samozřejmě opět stává udávání, šikana a zastrasování za jakékoli námitky proti rozjetému duhovému buldozeru.

Jako vždy se k ostentativní oslavě duhovosti přidává i korporátní sektor, korporátní média a naši korporátem ovládaní politici, kteří dělají možné i nemožné pro to, aby dosáhli co nejvyššího skóre v soutěžní disciplíně „předvádění ctnosti“ (anglicky „virtue signalling“). Princip je jednoduchý – čím více duhových věcí máte na sobě, čím více duhových vlajek vyvěsíte a čím více homofóbů napadnete, tím jste lepším člověkem. Jen dodám, že homofób je kdokoli, kdo neopakuje ty samé fráze jako vy (takže platí to samé, jako pro označení „náček“, „dezinformátor“, „kremelský šváb“ atd.).

Všechno se teď přebarvuje do barvy duhy, všichni před kamerkami mobilů extrémně tolerují „aktuální věc“ a naši zemí se šíří mír, láska, tolerance, přirozenost a rozum... a jestli o tom někdo jen trochu zapochybuje, je mu okamžitě naflusáno do obličeje a jsou mu zablokovány účty na (a)sociálních sítích!

Normální lidé v tomto čase, kdy hrdliččin zval ku lásce hlas, zas unaveně čekají, až se tahle hysterie přežene a v plné palbě opět nastoupí stará dobrá hysterie o super-vražedném Covidu, o hodné a neustále vítězíci Ukrajině, o už půl roku umírajícím zloduchovi Putinovi, o zlé a chudnoucí Číně, o naprosto bezpečných a účinných vakcínách a tak dále a tak dále.

Jakožto členka té oslavované skupiny si dovolím přihodit názor na všechny ty duhové průvody, duhové aktivismy, duhové ponožky a duhové (anti)diskriminační zákony, které na nás aktuálně dopadají silou kobercového bombardování. Teď si držte kloubouky a dejte pozor, aby vám nespadly hodiny ze zdi. Podle mě totiž...

...v Evropě, USA, Austrálii i Kanadě je celé to duhové tažení naprosta, totální a kontraproduktivní BLBOST, která páchá víc škody než užítku. LGBT lidem v Evropě to nijak nepomáhá. Spíš naopak.

V tomto článku se pokusím shrnout proč.

Osobní okénko

Pro začátek připomenu jednu věc – jsem lesba. Jsem tedy ten odporný dezolát a promiskuitní zrůda, kvůli které jde v celé Evropě všechno do pr**le a kdo si žije jako bohyně na Olympu, protože jí celý systém plný pedofilů neustále brutálně protěžuje. Tedy aspoň podle toho, jak se teď část populace čím dál častěji vyjadřuje (tady vidíte první náznaky toho, co ten konstantní a agresivní „LGBT aktivismus“ způsobuje!). Podle jiné skupiny jsem zase okolím těžce týraná osoba, která pomalu nemůže ani vyjít na ulici, aby ji odporní a zlí čecháčci neukamenovali a nutně potřebuju, aby všemožní aktivisté mým jménem neustále vysílali duhové signály a aby zuřivě napadali kohokoli, o kom si zrovna usmyslí, že je „homofób“ (na můj názor se aktivisti samozřejmě neptají, jsem v jejich boji za Velké Dobro naprosto irelevantní).

A jak je to v reálném světě? Už mnoho let spokojeně žiju se svojí jednou jedinou partnerkou v domečku za Prahou a jsem úplně nudná, obyčejná a vcelku spořádaná osoba. Nikde se mi neděje žádné příkoří, protože Češi jsou obecně velmi milý a mírumilovný národ, ze kterého by si měla většina světa brát příklad v tom, jak rozumně nastavit normální úroveň tolerance – ani málo, ani příliš. Zároveň ale ani nikde nemám žádné nespravedlivé výhody.

Žiju prostě stejně jako ostatní. Ty všemožné „ochranné“ programy a „anti-diskriminační“ zákony totiž ve skutečnosti nejsou určeny pro běžné LGBT lidi. Ty jsou tu čistě a jen pro hrstku úchyláků, kteří jejich zneužíváním mohou týrat okolí a vnášet tak do společnosti ještě víc svárů a neklidu. Je to jen další zbraní globálních parazitů na rozvrácení naší společnosti. Protože společnost, která se pere sama se sebou kvůli blbostem, si většinou nevšimne, jak jí pařáty nenažraných strak neustále šátrají v kapsách a jak nepozorovaně kradou jejich peníze i práva.

Ale co je podstatné a proč hned na začátku píšu tu nepodstatnou banalitu o své sexuální orientaci – mám díky tomu osobní zkušenosti z toho, jak se v Česku lesbám žije. Nejen od sebe samé, ale i od mojí partnerky a řady dalších „nestandardních“ lidí, se kterými jsem se potkala.

Protože už jsem stará skoro jak bohdačka, tak jsem už i leccos zažila a mám různé zajímavé zkušenosti. Třeba s „LGBT komunitami“, což je většinou příšerné a toxické prostředí a každý rodič by před takovými skupinami měl svoje nestandardní děti výrazně varovat (o tom ale napíšu až někdy jindy).

A přestože žiju asi dvacet let tzv. *otevřeně* jako lesba, nesetkala jsem se kvůli tomu tady v Evropě mezi původními Evropany nikdy s žádnými podstatnými problémy. Prostě nic, nada, nothing, ničevó. Dokonce ani neznám nikoho jiného, kdo by kvůli tomu měl za posledních dvě dekády nějaké zásadní problémy (snad jen s pár výjimkami okolo rozhádání se v rodinách, ale tam byl problém VŽDYCKY komplexnější). Pokud budu opravdu hodně lovit v paměti, vybavím si za dvě dekády snad jen dvě trochu nepříjemné reakce lidí z běžné populace – dvakrát v životě na mě v pražském metru pokřikoval nějaký totálně ožralý chlap jakési oplzlosti. A oba dva opilci pravděpodobně říkali blbosti komukoli, kdo vypadal nějak nestandardně a jejich alkoholem rozostřené oko si toho všimlo (a ráno si to ani nepamatovali...nebo pamatovali, což pro ně určitě bylo ještě trapnější). A to je celé. Strašlivá hrůza, že?!

V Evropě prostě „LGBT lidé“ nemají podstatnější problémy než ostatní. Neděje se jim nic, kvůli čemu by se musely dělat pochody, platit drahé kampaně, ostentativně vyvěšovat vlajky, měnit zákony, blokovat online účty a hlavně – kvůli kterým by se musel zastrášovat a šikanovat kdokoli, kdo se ozve, že té LGBT propagandy už je prostě trochu moc.

Pro lidi, kteří považují „duhové průvody“ za jakousi pomoc trpícím a symbol dobrotu a tolerance, si dovoluji napsat několik otázek k zamyšlení. Pokud se chystáte na gay průvod, protože chcete pomoci strašlivě trpícím LGBT lidičkům a ukázat jim, jak hodně jste s nimi v pohodě, zkuste si ty otázky nejprve přečíst a zapřemýšlet o nich. Ať se neúčastníte něčeho, co z vás udělá jen užitečné idioty... **Protože užitečným idiotem přece nikdo z nás být nechce – na to máme naši vládu a novináře.**

Otázka 1: Co spolu vlastně mají LGBTQI+ lidé společného? Není házení všech do jediného pytle nesmyslné?

Když byla vytvořena původní zkratka LGB (tedy nůžkařky, speleologové kakaových sání a obojetníci), tak se ještě jakž takž dalo chápat, že tam je nějaký jednotící prvek. Prostě šlo o skupinu lidí, kteří mají v mozku trochu porouchanou jednu součástku („přechíná byla chybná elektronka E13 z našeho podniku katoda Olomóc“) a přitahují je jedinci stejného pohlaví. Fajn, to by se ještě jakž takž dalo spojit, i když mi ani tak není jasné, co mám společného třeba já s tlustým šedesátiletým homosexuálem z Brna nebo se zženštilou princeznou ze zámku jménem Matěj.

Pak se ale do mixu začali přiřazovat transsexuálové, kteří mají v BIOSu špatně nastavené pohlaví. Pak se k tomu přidali transvestité a crossdresseři, kteří se rádi navlékají do nepadnoucího oblečení a malují se jako klauni. Následně se do té omáčky přihodili intersexuálové a hermafrodité, tedy lidé s fyziologickou poruchou, co mají tak nějak...banánek i broskvičku nebo něco neurčitelného mezi.

To ale bylo málo a tak se tam začali přidávat i exhibicionisté, kteří mají potřebu na veřejnosti ukazovat svá ochablá těla a mikroskopická přirození (asi aby ostatním zvedli sebevědomí). Do guláše se přihodili i bejbíci – chlupatí, stopadesátikiloví chlapi, co se převlékají za miminka a kakají do plínek. A protože už se to vařilo podle Babici a začalo se tam házet už úplně všechno, tak když tam byly všechny tyhle zvláštní suroviny, přihodily se tam i studenokrevní asexuálové a 666. nových genderů (zdá se mi to, nebo každý měsíc nějakému nebinárnímu Alžbětku na zadku vyraší nějaký nový gender?). Přisypali se i pansexuálové, které prý přitahuje jakýkoli humanoid (snad s výjimkou řeporyjského prasete Pavlíka, ale tam lze o lidských předcích vážně pochybovat). Pak tam spadli i jacísi nebinární Alžbětkové a soudcové Jardo, kteří jsou někdy trochu to a jindy trochu ono. A tak dále.

Do tohohle dortu pejska a kočičky se dokonce začínají přihazovat už i pedofilové nebo promiskuitní šlapky, co chtějí pravidelně kopulovat s hromadami dalších lidí najednou (říká se tomu prý „polyamorie“, aby to znělo hezky). Vlastně už se tam hází úplně všechno, co není ten ohavný bílý heterosexuální muž. Už jen čekám, kdy se z toho stane LGBTQIKŽU (to na konci jsou Klokani, Želvy a Ufoni...protože proč je tam nepřihodit taky, že?).

Ve výsledku si říkám – co proboha spolu mají všichni ti lidé společného? A pokud jdete na gay pride průvod, koho z nich tedy vlastně podporujete? Všechny najednou? Takže i pedofily nebo sexuální násilníky? Nebo jak to funguje? Přemýšleli jste o tom někdy?

Otázka 2: Proč jsou „pride“ průvody a agresivní LGBT aktivismus jen v liberálních zemích a ne v reálných totalitách?

Tohle je myslím docela roztomilá otázka – taky jste si všimli, že všechny tyhle „průvody tolerance“ a celý ten agresivní aktivismus se rozbíjel jen v zemích, kde LGBT lidé vlastně nemají žádné zásadní problémy?

A opravdu to není o záměně příčiny a následku – rozhodně to nefunguje tak, že tam kde jsou duhové průvody se díky tomu uvolňuje atmosféra a tak lesby, gayové a další skupiny čelí menšímu příkoří. Je to přesně naopak – čím uvolněnější atmosféra a tolerantnější lidé, tím více „hrdinského“ aktivismu a duhových vlajek. Neztrácí to pak vlastně jakýkoli smysl? Nemělo by to být tak, že nějaký gay pride průvod by měl možná jakýs takýs smysl třeba v Saúdské Arábii nebo možná i v té Číně, ale u nás, v Kanadě nebo Německu je to vlastně jen pokrytecká kravina?

Otázka 3: Kdo vlastně na LGBT průvody chodí?

Kdo vlastně v těch pride průvodech chodí? Jsou to utlačovaní homosexuálové a lesby, kteří chodí ukazovat modřiny a jizvy, které jim dělá krutá většinová společnost?

Jestli máte nějaké přiteplalé přátele (nad 25 let!), zkuste se jich schválně zeptat, jestli na gay pride průvody chodí a jestli je to pro ně tak naprosto zásadní událost roku, jak to prezentují aktivisté. Možná budete překvapeni, jak málo to skutečné gaye a lesby zajímá. Podle mých zkušeností tam chodí hlavně zmatení „normální“ lidé, kteří si myslí, že tím něčemu pomáhají. Někteří jsou skutečně pohodoví člobrdové a prostě jen nechápou, co a proč dělají. Jiní se zas chtějí později chlubit, že byli na „prajdu“ a otlouct to v pravou chvíli o hlavu nějakému zaostalci z vesnice. Chodí tam i hodně mladí a naivní homo-lidé, protože mají pocit, že se to tak má dělat a korporát je k tomu naprogramoval. A pak se tam slézají i různí úchyláci, kteří se rádi polonazí nakrucují před malými dětmi. A možná tam chodí i ti nejvíce promiskuitní homosexuálové, kteří doufají v nějakou hromadnou kakci...pardon, akci po průvodu.

Ale je ta akce pro běžné LGBT lidi? Co myslíte?

Otázka 4: Na koho jsou LGBT průvody a aktivismus vlastně zaměřené?

Komu vlastně ty průvody mají něco sdělit? Kdo je jejich publikem? Heterosexuální muži a ženy? Proč by je mělo zajímat, že někde ulicí pochoduje naprosto nesourodá skupina lidí, co to má v hlavě nastavené jinak než oni? Jediné, co o většinu zajímá, je že jim na pár hodin ucoupou několik ulic a oni budou našťavaně čekat v ještě delší zácpě. To je celé. Nebo to je namířené na LGBT lidi, aby věděli, že existují? Oni to snad neví? Nebo je to zaměřené na ty zlounské „homofóby“, protože ty vlajky v ulicích nějak...nevím, změni jejich názory k lepšímu?

Otázka 5: Co má vlastně LGBT aktivismus a průvody změnit?

K čemu vlastně ty průvody jsou? Myslíte si, že ten průvod uvidí ta hrstka homofóbů, kteří ve společnosti jsou, a oni se díky tomu nad sebou zamyslí a změni svůj postoj? (tím myslím skutečné homofóby, tj. lidi co opravdu mají z homosexuality hrůzu a touží teploušům ubližovat – u nás tedy něco absolutně marginálního).

Nebo co to celé má vlastně změnit? Koho a jak to má ovlivnit? Co změni to, že si padesát korporátů na

pár týdnů přebarví svoje logo do duhových barev? Není to celé jen podivný společenský error, na kterém si snaží nahonit body do sociálního skóre někteří politici a korporáty, protože jim to umožní zviditelnit se, až budou moc veřejně kmenovat „padouchy“, kteří ten jejich průvod nebo aktivismus nějak zkritizují?

Otázka 6: Jaký je vlastně dopad LGBT aktivismu a „pride“ průvodů? V čem LGBT lidem pomáhají?

A když už jsme u toho, čemu vlastně mají tyhle akce sloužit – zamysleli jste se někdy nad tím, co všechny ty průvody a agresivní „duhové“ kampaně ve společnosti mění? Co způsobují všechny ty tuny nových nařízení a zákonů, které mají „chránit menšiny“? Máte pocit, že každý nový průvod, přebarvení webu nebo reklama se dvěma bílými homosexuálními tatínky a „jejich“ černošskou dcerkou nějak zlepši stav společnosti a zvýší se všeobecný pocit sounáležitosti, míru, zdravé tolerance a spokojenosti? Nebo ten aktivismus už nyní spíš zasévá mezi lidi další rozbroje, znechucení a pocit nespravedlnosti?

Otázka 7: Mluví LGBT aktivisté za všechny LGBT lidi?

Aktivisté tlačí velmi agresivně určitou politickou a společenskou agendu a neustále všem vnucují představu, že jsou něčím jako „mluvčími LGBT komunity“. Jako kdyby byli všichni LGBT lidé jednodílná masa, která chce to samé. Je to ale pravda?

Třeba já i moje partnerka jsme naopak v silné opozici k tomu, aby se zaváděly jakékoli nové zákony a nařízení pro „ochranu menšin“. Ve výsledku to je totiž podle našeho názoru diskriminační pro všechny ostatní. Je to nespravedlivé. Navíc je to ve výsledku jen zneužíváno buď různými šilenými jedinci k tyranizování normálních lidí nebo státní mocí k likvidaci rebelů.

Přece si máme být všichni rovni ne? Nezpůsobí to speciální zacházení nakonec různým „menšinám“ spíš problémy a pocit izolace, když je aktivisté neustále značkují a všude vypichují jejich jinakost? Máte pocit, že v aktuální době stále hysteričtějšího aktivismu se postavení LGBT lidí u nás (ale třeba i černochů v USA) zlepšilo nebo spíš zhoršilo, protože to uměle vráží mezi lidi další klíny?

Když se v médiích nějaký samozvanec prezentuje jako aktivista zastupující skupinu XY, není to ve skutečnosti neomalené přisvojení pozice jakéhosi mluvčího, který ve skutečnosti mluví jen sám za sebe? (nebo za ty, kteří ho platí?)

Otázka 8: Kdo vlastně LGBT aktivismus nejvíce protlačuje penězi a proč? Co z toho mají?

Hlavně poslední dva roky ukázaly, že ve společnosti existují mocní lidé i organizace, které se z různých důvodů snaží úplně vyždímat a dokonce i úplně zdecimovat společnost. Prakticky úplně ovládli velká média a skrze ně šíří paniku, dělají neférový marketing svým produktům, protlačují do politiky svoje koně, očerňují konkurenci a tak dále. Zkuste se zamyslet, jaké korporace, organizace a oligarchové se podílejí na naprosto destruktivní agendě „Velkého resetu“ – nejsou to náhodou ti samí, kdo teď nejagresivněji protlačují LGBT agendu? Není tu docela strašidelný průnik obou skupin? A pokud nejvíce propagují LGBT agendu ti samí lidé, kteří nám slibují, že budeme jíst hmyz, přijdeme o veškerý majetek, že je potřeba snížit lidskou populaci, že budeme na každém kroku sledováni a musíme být několikrát ročně povinně opícháni jejich hadími jedy...není to trošičku podezřelé? Jde jim opravdu o dobrou věc, nebo mají jiné úmysly, třeba podle starého a dokonale ověřeného „Rozděl a panuj“?

Závěrem o LGBT agendě

Článkem jsem se nechtěla nikoho dotknout. Opravdu bych chtěla, aby se nad celým tím cirkusem lidí prostě trošku víc zamysleli.

Já sama jsem to udělala a vyšlo mi z toho, že **celá ta slavná LGBT agenda už dávno nepřináší prakticky nic dobrého. Jen proti sobě poštvává lidi, dělá zbytečné rozbroje a ve výsledku LGBT lidem spíš škodí. Je nespravedlivá, nesmyslná, hloupá, drahá a přizívají se na ní velmi špatní lidé.**

VYUŽIJTE VÝHODY DOMLUVIT SE VLASTNÍM JAZYKEM

DIRECTORY pro předplatitele, min. 6linek, \$60 ročně Jídlo a Restaurace

Jenom pro informaci, kde se vaří česká a slovenská jídla, škoda, že u nás neinzerují.
Sydney

Tommy's beer cafe v Glebe Points Rd., Glebe
Bohemian Restaurant v Narallen (Stř.- Ned)
Pan Malina má Grill v Birkenhead hotelu

Melbourne

Sokol, 497 Queensberry St, (1x měsíčně)

Brisbane

Ceskoslovensky klub (jen v pátek, občas i v neděli)

Školy

Czech and Slovak School of Sydney
Green Square School, 237 Botany Road, Waterloo
P.O. Box 150; Randwick, NSW 2031
<http://www.czechandslovaksschoolsydney.org.au>

Principál: **Kateřina Larbalestier**, : 0417 683 400

Česká škola v Perthu

Woodland Primary Sch., 7 Bentwood Ave., Woodlands,
(08) 9245 8137

Česká škola v Melbourne puvodní

v prostorách St. Mathew Church, Cheltenham
Principál: **Vlasta Šustková**, Tel: 03 9551 0279 ;
0408 088 167

Česká škola v Melbourne nová

V Sokle vedení: **Zuzana Vasitch** Tel. 03 90172216

Slovenská dětská beseda/Slovak Little School of Melbourne, 2-12 Derby Street, Kew Vic 3101 -
info.slovaklittleschool@gmail.com

Marta Kapustová/0437699690 or Nora Kovarcikova/ 03 98504517.

ČESKÉ A SLOVENSKÉ ORGANIZACE.

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620

vydává dvouměsíčník věstník **Beseda**.

Ceskoslovenský klub v Queenslandu, 25 Upfield Street Burbank Qld 4156

Tel / Fax: (07) 3343 3489

✉ ccq@csklubqld.org.au

President Mr. Frank Carroll: Jednatel Mrs. Stana Bilková

Naše stránka: csklubqld.org.au

Měsíčník "Krajanský List" Redakce Staňa Bilková

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church Street, Fortitude Valley QLD

P.O.Box 142, ph.07 3399 4613

Fax.07 3290 4379 vydává "Na Slovičko."

Československý klub v SA,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel

tel., 08 8346 4181, vydává časopis **Život**.

Czechoslovakian Country Club,

320 Devonshire Road, Kemps Creek, 2171,

tel. 02 9606 8703

Czech and Slovak Association in Tasmania,

144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008

ph. 6228 0707

Ceske a Slovenske sdruzeni v Zapadni Australii

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

e-mail: czechslovakwa@hotmail.com

casopis "KLOKAN" vychazi 12 x do roka.

Sokol Sydney, www.sokolsydney.com

16 Grattan Crescent, French Forest, 2086

tel.: 02 85931173

Sokol Melbourne,

497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051

tel.: není, email: sokol@aapp.net.au

pres.: pres.: Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

vydává měsíčník Kvart = Michal Krejčí

michalsokolnik@gmail.com

Český a Slovenský klub na N. Zélandě,

P.O.Box 27 332., Wellington

tel., 478 5977; fax.: 477 9377

Gus.knot@xtra.co.nz,

měsíčník **Střípky Čriepky**

Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159

Lockes Way, Belgrave South 3160,

Czech Pensioners Association Inc.

ukončila činnost k 1.dubnu 2004

Zdruzenie austrálskych Slovákov v Sydney.

30 Vaughan, P.O.Box 142,

Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153

vydává dvoumesiačník „ **Slovenský štít**“

Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný súbor + Slovenský klub v Južnej Austrálii
5 Walter Street, Thebarton, 5031
ph.: 08 8352 8072

Slovenský klub „Ludovít Štur“.

105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton, 3020

ph:03 9802-9674, vydává: **Zornička** (quarterly)

Zdruzenie Austrálskych Slovákov vo Viktórii

PO Box 263 Kew Vic 3101,

vydává štvrťročne **Slovenské zvesti.**

Zdruzenie Slovenskov v Queenslande

463 Old Bay Road; Burpengary, QLD 4505

tel.: 0061-7-55279008; e-mail: vatra@primus.com.au

Slovenské zdruzenie v Západnej Austrálii

17 Edelweiss Way; Beckenham 6107 WA

tel.: 0061-8-94517121; fax: 0061-8-93586858

e-mail: slovak_wa@hotmail.com

Konzulární ombudsman

Ministerstvo zahraničních věcí ČR

Hradčanské náměstí 5, 118 00 Praha 1, CR

tel:+420 22418-2554, fax: +420 224182085

e-mail: konzularni.ombudsman@mzv.cz,

www.mzv.cz/cestujeme

Generální Konzulát České republiky v Sydney,

p.JUDr. Zuzana Slováková, Ph.D., gen. konsulka,

169 Military Road, Dover Hights ,

P.O.BOX 132, Vaucluse 2030

t.: **02 9581 0111** email: sydney@embassy.mzv.cz

telefonní číslo na konzulární pohotovost pro nouzové

případy, které se stanou mimo oficiální úřední dobu

0411 895 954

Úterý 9:00-11:30, 13:30-15:30; Středa 9:00-11:30

Čtvrtek 9:00-11:30, 13:30-15:30

Poplatky: https://www.mzv.cz/sydney/cz/konzularni_inf

[ormace/konzularni_poplatky/index.html](https://www.mzv.cz/sydney/cz/konzularni_inf)

Honorární konzulát ČR v Adelaide

1a Campbell Rd, Parkside, SA 5063,

Tel.: 0417 892 624. hon.konsul: Vera Marie Holt

Honorární konzulát ČR v Brisbane

2/52 Lysaght St., Coolum, QLD 4573 Coolum,

Tel.: 0418 775 963 h.k.: Francis Edward Carroll

Honorární konzulát ČR v Hobart

46 Horizon Drive, Sorell TAS 7172, Hobart,

Tel.: 0362 693 859 hon.konsul: Milena Mills

Honorární konzulát Melbourne

511 Queensberry St., North Melbourne,

Telefon 0418 388 689 hon.konsul ALLEN

České velvyslanectví v Canbeře

8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606

ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006

Pohotovostní číslo. **0418 262 289**

Slovenské velvyslanectvo v Canbere

47 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606

ph 02 6290 2405 fax: 02 6290 1755

Mimo úředních hodin v naléhavých případech

funguje stála služba (00612/ (0) 487 201 047).

Email: emb.canberra@mzv.sk

<http://www.mzv.sk/canberra>

Honor. konzulát Slovenskej republiky v Melbourne

honorárna konzulka p. Eugénia Mocnay

4 Nathan Street, Ferntree Gully, V 3156,

mobil: 0421 088 796;

Honor. konzulát Slovenskej republiky Perthu

Honorárny konzul: Pavol Faix

Level 2, 11 Mounts Bay Road, Perth 6000, WA

Poštová adresa: PO Box 265, Maylands WA 6931

Mobil: 0411 552 517 Tel.: 1300 426 311

Česká obchodní komora v J. Austrálii.

Czech Chamber of Commerce Australia Inc.

Komora v současné době nevykonává žádnou činnost.

Cz.-Australian Chamber of Commerce

Michal Kozar, President adresa: PO Box 179

Baulkham Hills, NSW 1755, Sydney, Australia

Tel.: (+61) 0421 812 547

MAZUR - CARGO SERVICES P/L

www.mazurcargo.com.au

vaše zavazadla lodí do Evropy .

Cena: AU\$ 5.80 za kilo, od 10 do 31kg

MELBOURNE: Sunshine: (03) 9363 5132 Rowville:

(03)97023142 , Geelong: (03) 5277 0458

SYDNEY: (02) 9773 3969

ADELAIDE : (08) 8370 4759 (08) 8258 13331

Apoštoláty (Apostille) vyhotovuje:

Apostille Australia Certificate Service

Henry Deane Square; Shop 5, 14-18 Lee Street

Sydney NSW 2000 tel: (02) 9211 1881

Cena se pohybuje kolem 200\$

New South Wales Passport Office

Level 7, 26 Lee Street; Sydney NSW 2000

Cena se pohybuje kolem 60\$

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$88 přímo do banky ANZ,
na náš účet, ale dejte nám vědět!
Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá,
dejte tam vaše členské (na obálce
před jménem) nebo telefonní číslo.

Děkujeme za Pomoc Novinám:

L.B. - \$250.00

Jaroslav Řehák - \$112.00

Zdenka Vondrová - \$12.00

Vojtěch Gocky „Folo“ - \$12.00

Jiřina Koloc - \$12.00

Rostislav Sváříček - \$12.00

KÖNIGSBERG: Zeměpisné politický bizár

Ondřej Aston Neff

Nápad zřejmě vznikl v hlavě polského uživatele twitteru s nickem Papež internetu. Ve svém příspěvku nadhodil, že by stálo za to rozdělit Kaliningrad, aby „naši čeští bratři konečně měli přístup k moři“. Nápad se zalíbil českému europoslanci Tomáši Zdechovskému a už to jelo. Samozřejmě na twitteru, ale jak už to bývá, odtud to přeskočilo do internetových serverů. Ruský server EurAsiaDaily píše, že poslanec atd. *pronesl revanšistickou poznámku o ruské Kaliningradské oblasti*. Anonymní autor článku nicméně poznamenává, že *Zdechovský předstíral, že je politicky vtípný*, ovšem zároveň cituje polského generála v.v. Waldemara Skrzypczaka. Tento někdejší velitel polského pozemního vojska upozornil koncem března v televizi Super Express, že enkláva Kaliningrad je pod ruskou okupací od roku 1945 a „stálo by za to o něj požádat“. Ruská reakce zněla, že „vrátit Polsku to, co nikdy nevlastnilo, nejde z podstaty věci“. Což je v jistém smyslu pravda, protože podle Postupimské dohody zmíněné území přidělené Sovětskému svazu bylo německé. No a *logika případného českého nároku plyne z faktu, že původní pevnost Königsberg čili Královec založili roku 1255 křižáci na počest českého krále Přemysla Otakara II*. Na tomto historickém faktu staví svůj žert Papež internetu a po něm i poslanec Tomáš Zdechovský.

Myšlenka je to příjemně absurdní, nicméně poznámka generála Skrzypczaka ji propůjčuje temně revizionistické pozadí. Kolik jakých území v Evropě patřilo jednou jednomu, podruhé druhému sousedu! Revize Postupimské dohody nepřipadá v úvahu, o Kaliningrad „by stálo za to požádat“, reálně ale není koho by bylo možno požádat. Jde skutečně jen o vtíp zaměřený na ruské pokusy legitimizovat otevřenou agresi proti sousednímu státu historickými nároky. Rusové ho takto

správně pochopili a reagovali podrážděně. Měl odezvu i jinde. Objevil se na webu Britainnews.net, kde ho předložili jako holý fakt, že dlouholetý český člen Evropského parlamentu Tomáš Zdechovský navrhuje, aby se ruská oblast rozdělila mezi dva státy Evropské unie atd. Když se podíváte blíže na Britainnews.nrt, můžete si vyzkoušet důvtip k rozpoznání dezinformačního webu. Například český Protiproud hází lidem do hlavy nesmyslnými lopatou, kdežto tady postupují jemně. Server je zjevně určen asijskému publiku. Zdechovský že navrhuje rozdělit ruské území. Počítá se s tím, že sotva kdo ze čtenářů bude zkoumat, co je to enkláva Kaliningrad a jak to myslel Zdechovský. Je to jedovaté semínko, servírující se v malých dávkách, zato pořad.

Československý žert o Kaliningradu je znamenitý. Má ale i vážný podtext. Žerty stranou, ta enkláva je bolavé místo na politické mapě, neuralgický bod. Kdyby se měla situace zhoršovat, věřte, že se o Kaliningradu, dříve Královec, bude mluvit určitě ne v žertovných souvislostech.

V čísle 608 vyjde moc hezký článek o Královcu.

Vážený pane vydavateli,

zdá se mi, že 'chybka se vloudila', (anebo ne)??? Už v předchozích číslech Novin jsem si všiml, že jméno autora otištěných článků 'Oldřich Neff' zní podivně. V současném vydání 103 (603) se to vyskytuje hned dvakrát. Jistě se jedná o Ondřeje Neffa, otce Neviditelného psa. Proč k té změně došlo, se můžu se jen dohadovat:

1. buď jste se spletl, tedy místo Ondřej jste uvedl Oldřich
2. považujete obě jména za ekvivalentní, tedy je Ondřej a Oldřich jedno jest. Jedná se podle mého názoru o dvě jména různá - jméno mého děda Oldřicha se v německých dokumentech píše Alarich, mého syna Ondřeje oslovovali v čase našeho pobytu v Rakousku Andreas.
3. změnu jste provedl záměrně kvůli autorkým právům apod. Asi ale ne, protože jiné autory uvádíte nezkráceně.

Opakuji: Nic ze zlém. Píšu Vám to jen proto, že chyba (jedná-li se o chybu), snižuje věrohodnost Novin. Na druhé straně nepíšu proto, abych rozpoutal nějakou emailovou lavinu, tedy odpovídat nemusíte. Klobouk dolů, že jste se přenesl přes Vaše zdravotní problémy bez vynechání Novin.

Jen tak dál. Ať Vám zdraví slouží a elán Vás neopouští přeje Jiří Hýbler

Vydavatel: To je hlavní důvod, proč nechceme přepisovat články, které nám pošlete ručně napsané pro Noviny, a proto prosíme o email. Nejen, že píšeme dvěma prsty na klávesnici, ale jak vidíte, přepisuje jen jediné slovo, a přesto, vidím Ondřej a napíšu Oldřich. Dnes už si nejsem jist ničím.

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každou nedělu o 10,30 hod. a české mše svaté budou **Až se vrátí pan o. Peter Krigovsky z dlouhé dovolené.**

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pouť) - podává se občerstvení - všichni vítáni

Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedel' u o 12:00 hod v A'Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Pro rezervace haly volejte: 0285931173, Pro rezervace baru, herny a parties volejte Mariana na 0410467537 Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney, www.sokolsydney.com.

Otevřeno: Pat. a Sob.od 17 – 24.00, Ned, od 15 do 20.00.

Czechoslovakian klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178; E-mail committeesccc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148, 02 9606 8703

Otevřeno: Pat. a Sob.od 18 – 21.00, Ned, od 12 do 18.00.

Velký vyber Československých (lihovin) alkoholických napojů. Rezervace jídel 0434 143 148 nebo na Facebook:

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153

Potrebné informácie nájdete na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181 Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čes. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156; Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin, Informace: Mobil: 0497 344 377 polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii
28 Church St., Forititude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slovákov v Queenslandě,
Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)
c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051 Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod

Vaří opět manželé Rejdovic cena \$25.- jako dříve. jako dříve. Rezervace zapotřebí.

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny. (Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au

otevřeno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016
President: Jitka Smith 0406 026 840
Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969
Email: CzechSlovakWA@hotmail.com
Web: www.CzechSlovakWA.org

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program | Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109 www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - Brisbane Slovenske vysielanie kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canberra rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahojradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každou nedělu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách

FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm

Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm

Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm

Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm

Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 10.října Léta Páně 2022

Je definitivně po legraci

Oldřich Aston Neff

Titulek berte s rezervou, legrace to už dlouho není. Vyjadřuje fakt, že odpálením obou plynovodů Nord Stream ve švédských a norských vodách se zásadně změnila situace. Oba plynovody jsou velkolepý technický podnik, vybudovaný lidem k užtku. Mohl ale fungovat ve stabilním světě kooperace založené na slušnosti.

Ten svět už není a jeho obnova je v nedohlednu.

O zranitelnosti obou plynovodů se samozřejmě vědělo od začátku, kdy jeden a poté druhý byly projektovány. Pochybnosti byly odstraněny otázkou, proč by to někdo dělal.

Můžeme do nekonečna spekulovat, kdo je autor sabotáže, někdo hádá Rusy, někdo Ukrajince, není pravděpodobné, že by to byl někdo jiný. Logika věci ukazuje spíš na Ukrajince právě proto, že násilné přerušování obou plynovodů likviduje něčí naději na jakýsi kšeft s Rusy: vy obnovíte tok plynu a my... přestaneme dodávat zbraně, my budeme souhlasit s aneksií půlky Ukrajiny, cokoli. Komando žabích mužů udělalo nad takovými zamýšlenými dohodami utrum, ať ho vyslal kdokoli. I kdyby se potrubí podařilo opravit, kde je jistota, že se to nestane znovu? Ruský plyn touto cestou do Evropy putovat nebude.

Nemá cenu lamentovat nad krátkozrakou politikou minulosti, je třeba se zabývat politikou současnosti. Bylo by to úsměvné, kdyby to nebylo žalostné, že až ty podmořské výbuchy otevřely Němcům oči. Bavorské dvě atomové elektrárny nebudou „v záloze“, ale pojedou. Zatím se nedá doufat, že by viděli nutnost obnovy jaderné energetiky. Nejenom tedy nutnost rozběhnout to, co má být zastaveno. Je doslova šílené, že za této situace se chystá právní křížová výprava proti jaderné energetice, včetně našeho záměru v Temelíně pracovat na instalaci

modulárního reaktoru. Právě tyto malé reaktory by mohly sloužit v teplárnách a mohly by nahradit tradiční uhelné kotle ve stávajících tepelných elektrárnách. Časový horizont se uvádí deseti let. V nouzových situacích, zvláště pak za války, lze i nejnáročnější technické projekty realizovat za zlomek původně zamýšleného času.

Dětské hrátky s větrníky končí, výbuchy pod mořem nastává čas dospělosti a zásadních odpovědných rozhodnutí. V této souvislosti dlužno podotknout, že naše politická reprezentace nic revidovat nemusí, jasno má i bez výbuchů. Aspoň že tak.

Kam zmizela levice, kam pravice

Oldřich Aston Neff

Poslední volby, ty do obecních zastupitelstev a první kolo voleb senátních, dopadly vítězstvím všech, přinejmenším všichni účastníci to tvrdí. Nejvíc na to má právo Okamura SPD, jelikož její kandidáti se chlubí trojnásobným počtem obsazených postů, než jakého dosáhli posledně. Pořád je to ale málo. Kromě očekávaně oslabeného STAN dostala výprask levice, jak ČSSD, tak KSČM. Kam až se propadla sociální demokracie dokazuje rozhovor, který na Seznamu vedla Marie Bastlová s jejím šéfem Michalem Šmardou: strana uspěla tam, kde se maskovala za nicneřikající názvy, na což Šmarda reagoval slovy, že na brandy kašle, čímž myslel značky, nikoli nápoj.

Časově se naše volby kryly s italskými a konaly se krátce po švédských. Nechme stranou, že ve Švédsku a pak Itálii vyhráli fašisté nebo postfašisté, privilegium udílení nálepek nechme soudruhu Putinovi a taky všem těm, kteří tak rádi nálepky rozdávají. Každopádně jak ve Švédsku, tak v Itálii zvítězila pravice.

U nás jsme zřejmě odepsali levice. Máme ale pravici? Když ne, co tedy máme? Rozhlédněme se po naší politické krajině a zjistíme, že se všechny strany spektra, vládní jako opoziční, ohánějí představou, že stát je tu od toho, aby pomáhal. Opozice povykuje, že pomáhá málo, když dnešní vládní strany byly v opozici, povykovaly, že málo pomáhá ANO a zatím umrtvená ČSSD. My nepotřebujeme deklarovanou levice, protože levicové jsou všechny vlády od Šumavy k Tatrám, dnes řekněme od Šumavy k Beskydům.

Za pravicové bude teď nálepkovat náš převážně progresivistický mediální svět všechny politiky, kteří se odváží být jen pípnout ve prospěch Giorgie Maloni. Držkovou už dostal Jan Zahradil, ale taky Petr Fiala, protože se druhdy nechal s paní Meloni vyfotit. Nicméně, s programem vítězné italské formace máme přece jen společné body, například nedůvěru vůči evropskému federalismu a odpor proti zrušení práva veta: že by to bylo tím, že v tomto punktu je větší část veřejnosti pravicová?

Za pravici bývá někdy označován Okamura podnik SPD. Ten je ve skutečnosti jen nacionalistický a izolacionistický, to se v dnešní době rovná proputinovský, jelikož v době války nejsou neutrálové. Ti co se takřkajíc neúčastní, ve skutečnosti podporují jednu stranu. Ale právě Okamura zastává státně paternalistické koncepty, on nejvíc křičí o „pomoc našim lidem“.

Pravici nevidno kromě ostrůvků pozitivní deviace, jako jsou Svobodní. Ona zřejmě pravice nevznikne tím, že si ji někdo vymyslí. Musí přijít bída, aby postrčila na výsluní nějakého Reagana nebo nějakou Thatcherovou. Jak bude u nás? Bídu brzy pocítíme. Tak ještě nějaká Thatcherová aby se našla.

Jogurt ve studené válce

Eugenie Trützschler von Falkenstein 5.2.2021

Jednoho rána v létě roku 2019

Krátce po deváté hodině ráno přišla do kuchyně moje dcera Nikola. Sotva mě pozdravila, posadila se k prostřenému stolu: „Jsem ráda, že jsi jogurt, co jsem přivezla ze Skotska, také dala na stůl. Miluji ho a myslím, že je to nejlepší jogurt na světě. Musí tam mít tajný recept, který nikdo jiný nezná,“ řekla a dala si do misky ovesné vločky a pak jogurt.

„Ano, určitě,“ usmála jsem se.

Po snídani jsme obě vstaly, šla jsem k ledničce, vytáhla sklenici od jogurtu a řekla: „Snědla jsi český jogurt.“

„Myslím, že ne, chutnal stejně jako ten skotský.“

„Ano, já vím. Můžeš je vyzkoušet oba současně a nezjistíš žádný nebo téměř žádný rozdíl.“

Nikolu jsem nemusela dvakrát prosit, vzala do ruky malou lžičku a dalších pár minut střídavě zkoušela český a skotský jogurt.

„Opravdu chutnají stejně, nemůžu tomu uvěřit.“

„Posaď se, povím ti následující příběh.“

Edinburgh, pozdní léto roku 1983

Dveře do bytu byly zavřené a Mike nahlédl halou do prostorného obývacího pokoje: „Kdybych byl pilnějším, možná bych studoval něco jiného a mohl si taky pořídit takový byt ve středu města.“

Bob se na svého bývalého kamaráda ze školy, jehož roky neviděl, podíval s překvapením.

Mike, velký a silný muž, pokračoval: „Samozřejmě, my historici se zabýváme věcmi, které nikoho nezajímají.“

"Koneckonců, teď jsi profesorem a uznávaným specialistou, a já se už roky zabývám jogurtem, ničím jiným než jogurtem.“

Mike se začal tak hlasitě smát, že rozesmál i Boba.

Krátce nato opustili byt a šli na večeři, kde Mike vykládal Bobovi, že za pár týdnů letí do Prahy na konferenci historiků.

Bob se zarazil: „Proboha, tomu nechci věřit, na konferenci historiků v komunistickém státě... Můžeš mi vysvětlit, o čem tam budete mluvit? Vždyť my historii interpretujeme velmi odlišně než ti na Východě.“

„Proto hledáme témata, která nejsou v žádném případě politická.“

„Žádná taková nejsou.“

„Ale ano, například středověk.“ Bob s údivem pohlédl na Mika.

„Pravděpodobně ani nevíš, že česká princezna Přemyslovna je pohřbena tady v Edinburghu. Zajímá nás, jak blízký a jak dlouhý byl vztah mezi katolickým Skotskem a Čechami. Je to neškodné, alespoň ne tak výbušné jako většina historických témat.“

„Pokud pojedíš do Prahy, měl bych k tobě prosbu,“ řekl Bob.

Mike se zasmál: „Už vím, mám ti přinést opravdovou slivovici.“

"Ne, i když by to samozřejmě bylo také lákavé, ale potřebuji jogurt.“

„Jsi blázen, opravdu chceš jogurt z Prahy? Budou si myslet, že jsem blázen.“

„Myslím, že ne. Je to tak, oni na východě mají jogurt, který nejen chutná lépe, ale je také trvanlivější. V roce 1905 začal Bulhar Grigorow přidávat do jogurtu bacil, jmenuje se *Bacillus bulgaricus*, ten potřebuji.“

"Jsi šilený a možná jsem i já. Pokusím se tedy získat toho bacila. Nevím sice, jak ho sem dostat, ale ta legrace bude stát za to.“

Praha - listopad 1983

Jako vždy když přijeli mezinárodní hosté, byli ubytováni v hotelu International. Hotel postavili v padesátých letech na přání tehdejšího ministra obrany a Stalinova favorita Alexeje Čepičky podle vzoru

sovětských budov a dokončili za rok. Platil za nádhernou budovu, autem čtvrt hodiny od letiště. Vzdálenost od města účastníky bezprostředně nelákala do atraktivního centra a mohli se věnovat konferenci. Další výhoda: hotel neměl jenom jednu ale hned několik konferenčních místností různých velikostí. Jednání tedy mohlo probíhat na jednom místě, kde lze účastníky snadněji střežit.

*

„Soudružky a soudruzi, vážení zahraniční hosté. Určitě je vám všem jasné, že tuto konferenci vědomě pořádáme v socialistickém Československu. Občané tohoto státu mají to velké štěstí, že patří do velké rodiny socialistických států.“

Když Mike uslyšel všeobecný potlesk, tleskal ze zdvořilosti také.

„Děkuji vám, děkuji vám, soudruzi,“ prezident Československé akademie věd profesor Holý na chvíli řeč přerušil a v nastalém tichu pokračoval: „Abychom oslavili a prokázali naši solidaritu s našimi dělníky a rolníky, pozítří 7. listopadu, v den Velké říjnové revoluce společně navštívíme továrnu. A jakou továrnu? Samozřejmě tu, kde místní zaměstnanci i zemědělci přispívají k výrobě mléčných produktů, společnost Laktos.“

Řeč profesora Holého znovu přerušil potlesk. Hubený malý profesor se spokojeně usmál. Po několika okamžicích pokračoval: „Jelikož zde pořádáme konferenci historiků, nejsem si úplně jistý, zda všichni naši zahraniční hosté tuto společnost znají. Laktos vyrábí všechny druhy mléčných výrobků.“

Poté co Mike uslyšel anglický překlad, mechanicky zvedl ruku a nahlas se zeptal: „Dělají tam také jogurt?“

„Samozřejmě,“ odpověděl profesor Holý anglicky.

Když se Mike octnul ve svém pokoji, pokusil se zavolat Bobovi do práce. Zvedl telefon a jen co po předvolbě vytočil druhou číslici, odpověděl mu český ženský hlas. Zavěsil a zkusil to ještě několikrát. Pak se rozhodl jít na recepci a zeptat se, jak může zavolat do Edinburghu.

„Musíte si zaregistrovat hovor do zahraničí. Až se naváže spojení, dáme vám vědět.“

„Jak dlouho to trvá?“

„To vám nemohu říct, mezi hodinou a pěti hodinami, ale na hovor si musíte počkat ve svém pokoji.“

Mike si myslel, že vlastně neví, zda a jak nebezpečné by bylo, kdyby Bobovi telefonem řekl, že jogurt asi bude moci přivést. Rozhodl se, že si hovor nezarezervuje a počká, až jak dopadne prohlídka továrny.

Zatímco Mike procházel obrovskými halami s gigantickými stroji a nádobami na mléko, musel uznat, že nejenže neměl tušení o mnoha mléčných výrobcích, které se zde vyráběly, ale také o jejich množství. Když uvažoval, jestli to tak vypadá i v Bobově továrně, vešla skupina vědců do oddělení jogurtů. Mike by rád věděl, zda a kolik *Bacillus bulgaricus* se používá při výrobě, ale netroufal si zeptat se někoho z dělníků, kteří míchali obrovskými lžícemi ve velkých vanách.

Po více než hodinové prohlídce skupinu uvedli do malého sálu. Poté co se všichni posadili, promluvil profesor Holý: „Soudružky a soudruzi, vážení zahraniční hosté, návštěvou této továrny jsem vám chtěl ukázat, jak se nám podařilo ideálně spojit proletariát, dělníky a rolníky.“

Po těchto úvodních slovech všichni přítomní zatleskali. V tu chvíli přistoupil k řečnickému pultu druhý muž: „Soudruzi, vážení zahraniční hosté, v naší společnosti máme nejen sjednocené farmáře a dělníky. Dosáhli jsme více. Společnou spoluprací se podařilo vyrobit jogurt, který je nejen chloubou naší společnosti. Je to mnohem víc, je to pýcha naší socialistické republiky a celého socialistického tábora. Jak soudruzi víte, naším společným cílem je vítězství světové proletářské revoluce. Tento jogurt je malým, ale důležitým krokem k dosažení tohoto cíle. Proto jsme se - samozřejmě po konzultaci se soudruhy v Moskvě - rozhodli dát dvěma přítomným hostům z kapitalistických zemí

menší dárkovou krabičku v naději, že její obsah předají příslušné společnosti v jejich zemi.“

K Mikeovi a jeho francouzskému sousedovi přišly dvě mladé štíhlé dívky ve svazáckém kroji a každému z nich podaly obrovský dárkový koš.

Když Mike viděl, že jeho francouzský souseď byl k obsahu koše skeptický, velmi přátelsky se na něj usmál a po chvíli odhodlaně řekl: „Rád si ho vezmu.“

*

Když po dvou dnech Mike stál s koši na pražském letišti před celníkem, a mladý štíhlý muž uviděl srp a kladivo na papírovém talíři připevněném na koších, sklapl paty a zasalutoval.

Edinburgh - Praha, listopad 1983

Už v osm hodin téhož dne vedoucí výzkumného ústavu renomované univerzity profesor Smith, vysoký silný muž, seděl za svým téměř dvě stě let starým psacím stolem a znovu nevěřicně četl telegram: „Bobe, mám jednoho silného bacila, prosím o vyzvednutí dnes v 19:00 na letišti Heathrow v Londýně.“ Nevěděl, co má dělat s tou zprávou, která byla před třemi hodinami zjevně odeslána z Prahy. Čím více se jí zabýval, tím více ji považoval za vtip.

Proč k čertu někdo posílá takovou zprávu do jeho ústavu z Prahy a bez podpisu? A kdo je ten Bob? Jenom tady v jeho ústavu je můžů jménem Bob nejméně pět.“

Zvedl telefon a řekl své sekretářce: „Přineste mi seznam všech zaměstnanců, samozřejmě podle hodnosti, a podtrhněte všechny zaměstnance s křestním jménem Bob,“ a zavěsil.

„Raději půjdu hned dovnitř,“ navrhl Bob, který v sekretariátu celý rozhovor vyslechl a zaklepal na dveře profesora Smitha. Poté co nedostal žádnou odpověď, vešel dovnitř.

Slyšel, jak profesor nahlas čte: „Bobe, mám jednoho silného bacila, prosím o vyzvednutí dnes v 19:00 na letišti Heathrow v Londýně.“

Bobův hlasitý smích profesora Smitha vytrhl z myšlenek a zvedl hlavu: „Tady jste, blázen, necháte si posílat telegram asi od nějaké ženy a do mého ústavu, z nepřátelského tábora... Víte, jaké je to pro nás všechny nebezpečí? A jaké to bude mít následky? Ven!“

Bob se zastavil a usmál se.

„Jmenuješ se Bob,“ zeptal se profesor.

„Ano a myslím, že můžu všechno vysvětlit.“

Zvědavost přemohla profesorův vztek a přikývl. Poté co mu Bob celý příběh vysvětlil, podíval se na hodinky: „Další letadlo odlétá za necelé dvě hodiny, zavolám svému řidiči, aby vás tam vzal, pak to stihnete. A institut uhradí výdaje.“

*

Té noci spali všichni muži, kteří se na této akci podíleli, velmi špatně, nebo spíš vůbec.

V panelovém sídlišti na okraji Prahy se skoro padesátiletý, vysoký štíhlý Jirka převaloval v posteli sem a tam a přemýšlel, kdo dostal dva dárkové koše a co udělal s obsahem: Pravděpodobně sní jogurt, aniž by si všiml dvanácti malých nádob. Nevšimne si poznámky s telefonním číslem mé sestry, které jsem připevnil na dno jedné z nádob... Pokud má slušnou manželku, umyje skleničky a bude je dál používat... A když se sklenice dostanou k profesionálovi, okamžitě si uvědomí, že to není normální jogurt. Co se stane potom? Jogurt s bacilem samozřejmě vyrobí a určitě nevyhlásí proletářskou světovou revoluci.

Jirka se v rozrušení posadil: Pokud najde číslo, zavolá Marii. Pokoušel si představit, že kdyby se dostali do Prahy, co by si za získané peníze mohli koupit.

Také Profesor Smith sebou ve své posteli házel sem a tam. Stále si říkal, že je na svůj věk opravdu šilený, aby se zapojil do tak absurdní akce. To že nechal zaměstnance odletět do Londýna na náklady institutu, bylo vrcholem šílenství. Především to může být nepřijemné, i kdybych to musel v případě potřeby zaplatit z vlastní kapsy, budu vyřízen...

Podíval se na hodiny: Možná už jsem. Ale bylo by to fantastické.

Nakonec usnul a ve snu ležel ve vaně plné jogurtu.

Bob jel nočním vlakem do Edinburghu. V obavě, že by mu někdo mohl koše, nebo aspoň jeden ukrást, když spal, rozhodl se nejít lůžkovým vozem.

Vzpřímeně seděl téměř sedm set kilometrů a přemýšlel, jestli je v koších opravdu tolik jogurtu s tolika bacily, že by stačily na zahájení hromadné výroby. Pokud ano, zda bacil přežije změnu klimatu a v jakém stavu. Když to nevyjde, budou si všichni z něho dělat legraci po zbytek jeho profesního života. Jeho kariéra by tím skončila.

Z vlakového nádraží šel Bob přímo do ústavu.

„Máte okamžitě přijít k šéfovi,“ řekl mu vrátný.

„K šéfovi? Je teprve šest ráno.“

„Ano, už tam je, asi spal špatně, to víte, ženský,“ zasmál se vrátný.

„Musel jste se úplně zbláznit, přijít sem se dvěma dárkovými koši,“ řekl rozlobeně profesor Smith. Vstal, a když se přiblížil k Bobovi, zakřičel: „Myslíte si, že se vším tím podvodem, který jste inicioval, si mě můžete dvěma dárkovými koši zase udobřit? Ne, můj milý.“

V tu chvíli se profesor Smith před Bobem zastavil a škulb dárkovým košem tak energicky, že dvě jogurtové sklenice spadly na podlahu.

S hrůzou se oba muži dívali, jak se bílá tekutina rozlévá po staré dřevěné podlaze. Zvonění telefonu na profesorově stole je vytrhlo z překvapení. Zatímco profesor spěchal k telefonu, Bob opustil místnost a řekl sekretářce: „Potřebuji malou lžičku, ne, dvě malé lžičky a dva šálky. Šéf má na podlaze jogurt.“

„Zavolám uklízečkám,“ řekla mladá žena a zvedla telefon. Bob jí zadržel ruku: „Je to pražský jogurt.“

„No a co?“

„Neptejte se, vezměte lžičky a šálky a pojďte se mnou, společně to pečlivě sesbíráme.“

Edinburgh – Mnichov- Praha, červen 1986

„U telefonu je ministr,“ oznámila sekretářka krátce po deváté ráno a zavěsila.

Profesor Smith sebou trochu trhnul a zpozorněl.

„Váš jogurt získal ocenění jako nejlepší mléčný výrobek v Evropském hospodářském společenství. Rád bych věděl, jak se vám podařilo vytvořit tak lahodnou pochoutku.“

Profesora Smitha hned napadly dárkové koše, ale mlčel.

„Haló, haló,“ volal ministr do aparátu.

„Ano, jsem tu pořád, promiňte, velmi mě to překvapilo.“

„Ale můj drahý, jsme na vás hrdí a máte vlivné příznivce, jako je princ Charles... Taková propagace! Vaše ocenění je spojeno s odměnou 5 000 £. Slavnostní předávání cen se koná 25. června v Bruselu, pojedete se mnou.“

Když rozhovor skončil, profesor Smith otevřel levou zásuvku stolu, vytáhl sklenici od jogurtu a podíval se na ni téměř s obdivem. Když skleničku otočil dnem vzhůru, spatřil přilepený papírek s německým telefonním číslem. Zasmál se a číslo vytočil.

Když uslyšel ženský hlas, zeptal se: „Můžu s vámi mluvit anglicky?“

„Ano.“

V příštích sedmi minutách byl celý příběh objasněn. Marie slíbila, že 27. června do Edinburghu přijede.

*

Milostivá paní, je nám velkou ctí, že jste přijela,“ pozdravil Marii profesor na nádraží. Předpokládal, že ji výroba jogurtu nezajímá a odvedl ji rovnou do restaurace.

Krátce před dezertem řekl: „Jsem velmi vděčný za to, že můj ústav získal toto ocenění. Je to pro nás velká pocta, to vám nemusím vysvětlovat.“

Malá hubená žena zavrtěla hlavou. Profesor Smith pokračoval: „Za toto ocenění vděčíme pouze a výlučně

vašemu bratrovi. Proto jsem se rozhodl, že peníze by měl dostat on.“

„Jaké peníze?“

„Kromě ceny jsme dostali 5 000 liber šterlinků.“ V tu chvíli vytáhl z náprsní kapsy tlustou obálku, podal ji Marii a omluvil se: "Musím se vrátit na univerzitu, můj řidič vás zaveze na nádraží. Do Londýna pojedete nočním vlakem?“

Marie přikývla. Profesor se rozloučil a odešel z restaurace. Marie vložila obálku do kabelky. Na toaletě vybalila bankovky a jednu po druhé si je nastrkala do podprsenky.

*

Krátce před přistáním na mnichovském letišti vytáhla na toaletě peníze a vložila je do původní obálky, vzala si taxi a odjela do pobočky Hypo Bank na Leopoldstrasse.

„Madam, přejete si?“

"Mám u vás běžný účet a dnes bych si chtěla otevřít spořicí účet. Vložím 5 000 britských liber, samozřejmě v markách.“

Mladý bankovní úředník vzal obálku a zatímco stroj počítal peníze, vypočítal směnný kurz.

„V dnešním kursu by to bylo 18 000 marek. Můžu vám nabídnout pětiprocentní úrok.“

Po návratu domů Marie přemýšlela, jak Jirkovi nejlépe říct o cestě a o penězích, které pro něj dostala.

Zatelefonovat mu by bylo nejjednodušší, ale nedává to smysl, protože všechno je odposloucháváno. A pokud napíšu, dopis určitě přečtou, řekla si a rozhodla se objednat na sedmou mezistátní hovor.

Telefon zazvonil včas: „Vaše spojení,“ hlásil ženský hlas.

V telefonním sluchátku to zapraskalo.

„Ahoj,“ Jirkův hlas poznala, třebaže zazníval z dále.

„Chtěla jsem ti jen říct, že když jsem byla v Edinburghu, uvědomila jsem si, jaký nepředstavitelný poklad z Prahy tenkrát přinesli.“

„Jedla jsi také jogurt,“ přerušil ji Jirka.

„Jsem rád,“ řekl Jirka a zavěsil. Teď si byl jistý, že jeho poznámku na jogurtové skleničce našli a její obsah ocenili přiměřeně vysoko.

Muž, který zaznamenal rozhovor na kazetu a brzy ráno si ho poslechl, si myslel, že je nedůležitý, a vymazal ho.

Mnichov, listopad 1989

Tři a půl roku si Jirka denně představoval, co udělá s penězi, které na něj v Mnichově čekaly. Bylo tedy pochopitelné, že jeho první cesta po neočekávaném pádu socialistického režimu vedla do Mnichova za sestrou. Sotva přijel, pospíchali do banky vyzvednout peníze.

Když jim bankovní úředník řekl, že s dnešní úrokovou sazbou částka činí 21 530 marek, podíval se Jirka s hrůzou na svou sestru a řekl: „To není možné, musí to být mnohem víc.“

„Pane, vězte mi, 29. června 1986 bylo 5 000 britských liber převedeno na marky s úrokem pět procent ročně, což je přesně 21 530 marek.“

„Mohlo se to líp uložit, myslím s vyšším úrokem,“ konstatoval Jirka.

"Ano..."

„Má vlastní sestra mě podvedla,“ zakřičel Jirka, dal peníze do kapsy a vyběhl z banky. Marie ho už nikdy neviděla.

Hamplovo Prolomení hradeb 2

Benjamin Kuras

Civilizační úvahy excentrického a průlomového sociologa Petra Hampla, jehož první verze této knihy, odmítaná zavedenými distributory a knihkupci, prodala alternativní distribucí 17 tisíc výtisků, vnímám jako důležité propojení členů všech českých generací, kteří vnímají krizi západní civilizace, obávají se o její budoucnost a záleží jim na jejím přežití.

Měl jsem tu čest patřit – často osaměle - k té první, která od 90. let minulého století začínala sledovat a odhalovat první záblesky sebevražedné krize, aniž ještě tušila všechny jejich souvislosti, a nechávala si za to od ctihodných médií spílat paranoidních bláznů. Moje tehdejší paranoia se od té doby prokázala být hmatatelnou realitou, a mě pokaždé potěší, když dnes slyším kdekoho téměř doslovně citovat, co jsem napsal před 20 lety, aniž by věděl, že cituje mě. Spisovatele máloco poctí tak, jako zjištění, že některé jeho dílo zlidovělo na úroveň anonymity.

Hlavní význam jeho Prolomení hradeb 2 spočívá v tom, že všechny ty jednotlivé objevy a odhalení mé generace stmeluje v ucelený systém, v němž krize liberalismu a pomalá totalizace demokratického politického systému přímo souvisí s masovou imigrací a islamizací, tedy s tím, čemu francouzská politologie říká „velká výměna populace“. Zpřístupňuje tím relevantní fakta a závěry generaci další, která, jak její pedagogové zjišťují, neoplyvá hloubavostí, zvědavostí, analytičností, soustředěností a trpělivostí generací starších, takže uvítá prezentaci takto ucelenější. Hampl jí to navíc usnadňuje přístupem logicky vědeckým, kombinovaným s čtivostí a napínavostí téměř detektivkovou, v němž při dočítání jedné kapitoly nedočkavě spěcháte začít číst další.

Vědeckým zkoumáním všech možných teorií, včetně konspiračních, a kladením celých řetězců otázek na sebe logicky navazujících, dochází k závěrům, že sebevražednost západní civilizace je už hluboce prorostlá do politického, ekonomického a společenského systému a akceleruje setrvačností. Byrokratizace společnosti, která dává vzniknout nové nadnárodní vládnoucí třídě kolaborující s nepřáteli, bobtná do všudypřítomné dimenze, jejíž komplexnost většina lidí nevnímá. Brání jí v tom dvě hlavní vady lidského vnímání událostí a utváření názorů, které Hampl analyzuje s psychologickou přesností.

Jednou takovou vadou je automatické vymazávání informací, které kontrastují s naším dosavadním obrazem světa a dosavadními zkušenostmi a zdají se nám tedy nepravděpodobné nebo nemožné. Druhou je zúžené vnímání, jímž trpíme všichni, a jež Hampl ilustruje metaforou fotbalovou: abychom mohli vnímat, co se ve hře děje, nestačí sledovat jen jednoho hráče a podle něho si utvářet „pravdivý“ obraz. Musíme se snažit vnímat celé hřiště. A protože ve vnímání světa nevíme, odkud kam to hřiště sahá, musíme při každé odpovědi počítat, že nemusí být kompletní, že mohou vyvstat další otázky.

Knihou objevuje mechanismus společenské destrukce, jímž je byrokracie propletená do všech úrovní, od nejvyšších finančních a průmyslových elit po posledního obecního úředníka. A tu vnímá jako živý a neustále rostoucí samotvorný organismus rdousící přirozenou kreativitu, dnes posilovaný a zrychlovaný počítačovou technologií do nebyvalých a všudypřítomných detailů a do všech koutů planety. Ten si vytváří vlastní svět, oddělený od ostatního obyvatelstva a žijící vymyšlením stále komplexnějších pravidel a regulací, příkazů a zákazů, dávajících zdání, že jsou řízené nějakým spiknutím, ale ve skutečnosti generovaných samotnou setrvačností byrokratické sítě. V tom Hampl nachází větší nebezpečí než i to nejmocnější spiknutí, protože „neexistuje žádné centrum zla, jehož zničením by byla civilizace zachráněna“.

Důležitou kapitolu tvoří součet kvalit, které činí západní civilizaci unikátní v lidských dějinách její nekonečnou tvořivostí. Její zánik by byl katastrofou pro celý svět. Její krize je vytvářena ideologiemi popírajícími realitu. Probíhá souběžně a propleteně ve všech oborech lidské činnosti od vzdělání, politiky a informací po finance, sexualitu a vojenství, oslabení pudu sebezáchovy a ztráty morální orientace, vrcholící v nezájmu o plození a výchovu dětí. Je provázána kritickou ztrátou mužnosti: „Poprvé je tu generace, která není fyzicky schopná zajistit obranu svých zemí.“

Závěrečná kapitola nabízí naději na záchranu přeprogramováním našeho vnímání a chování. Její podstatou (zjednodušeně řečeno) je návrat od globálního k lokálnímu a od velkého k malému, ve všem, co děláme. Optimisté se zde mají čeho konkrétního chytit, i když to bude pracné. Pesimisté vnímající prorostlost, setrvačnost a akceleraci krize si možná řeknou, že i při tom přeprogramování nám bude muset pomoci nějaký zásah mimozemšťanů, jako třeba těch, co Mojžíšovi pomohli vyvést otroky z Egypta. Ale jak praví staré rabínské přísloví, „Bůh pomáhá těm, kdo si pomáhají sami“. Hamplova knížka je jednou z mála inspirací, které nás k takové naléhavé samopomoci mohou přimět.

Hamplovy i Kurasovy knížky najdete zde:
<http://www.pi-shop.cz/>

Kráva přišla Ameriku draze, kubánskou stračenu zabil její satelit

19. července 2022

Měla vynést na oběžnou dráhu Země průzkumné satelity, místo toho přinesla americkému letectvu jen ostudu. Raketa totiž po poruše a explozi zasypala úlomky území Kuby. A jeden z nich zabil krávu. Kuriózní incident z 30. listopadu 1960 vyostřil napětí mezi Východem a Západem.

Balistické rakety Thor, zařazené na sklonku padesátých let minulého století do arzenálu americké armády, patřily k prvním edicím střel středního doletu. Termonukleární hlavice byly schopny nést do vzdálenosti až dvou a půl tisíce kilometrů. Zprvu spíš teoreticky než prakticky, protože původní technické řešení bylo zatíženo řadou konstrukčních nedostatků.

Chyby postupně ladily modifikace, pokročilejší varianty, které také poukázaly na nový potenciál raketového systému. Mohl posloužit jako nosič, dopravovat na oběžnou dráhu Země náklad. Například satelity elektronického průzkumu.

Dlužno dodat, že i tyto modernizované verze měly k bezporuchovému provozu daleko. V případě modifikovaného kompletu raketového nosiče Thor Ablestar připadala na devatenáct realizovaných startů čtyři úplná a jedno částečné selhání. A právě mezi ně se počítá incident z 30. listopadu 1960.

Bezpečný odpal, nebezpečný dopad

Odpálená raketa, která měla na oběžnou dráhu vynést navigační družici amerického námořnictva a také menší sondu pro sledování slunečního záření, vyslala k centru pro řízení letů 163 sekund od startu signál o poruše. Snad se měl první hnací stupeň rakety vypnout dřív, než bylo naplánováno.

Tatáž chyba se ostatně musela řešit u jiného předchozího startu. Experti se rozhodli postupovat stejně jako tehdy. Důstojník odpovědný za hladký průběh mise stiskl autodestrukční tlačítko. Čtyřicet metrů dlouhá raketa měla explodovat ve stratosféře relativně kontrolovaným způsobem. Měly se zničit nesené satelity a všechny úlomky měly bezpečně skončit pod hladinou Karibiku. Jenže se to nepovedlo.

Událost zavedla podnět k eskalaci už tak dost vyhrocených vztahů mezi západním a východním politickým blokem, postarala se o únik kritického know-how a navíc ještě dočasně znemožnila americké raketové síly. Jak to? Raketa totiž explodovala nad Kubou. Sprška drobných kovových fragmentů, ale také několika opravdu velkých částí, zasypala lesy a plantáže provincie Oriente, severně od základny Guantánamo. A jeden z těchto úlomků zabil pasoucí se krávu.

Nebohá stračena, jmenovala se Rufina, se tak stala první zdokumentovanou obětí pádu družice na Zemi. A kubánský režim Fidela Castra z bizarní příčiny jejího úmrtí dokázal vytlouct maximum.

Imperialisté hubí kubánské hovězí!

Nehoda americké rakety tu byla místními médii prezentována jako jednoznačný důkaz agrese Yankeeů, další doklad amerického imperiálního vpádu do vnitřních záležitostí ostrova, jako snaha prohnílého Západu zákeřným útokem podlomit kubánské zemědělství pobíjením jeho ušlechtilého dobytka.

Pět dní po incidentu demonstrovalo na havanské ulici Calzada před americkým velvyslanectvím na tři sta studentů z místní univerzity. Doprovázeni byli stádem krav a býků. Rohatý dobytek přitom nesl na svých bocích velmi výmluvné transparenty jako „Eisenhowere, zabil si jednu z mých sester!“ nebo „Yankeeové nás bez slitování zabíjejí!“.

Nechyběly u toho rozohněné proslovy řečníků a skandovala se nejrůznější hesla, včetně zvolání „S krávami nebo bez krav, revoluce zvítězí“. Málem došlo na házení kravinců. Demonstrace, s vysokou účastí novinářů ze zemí východního bloku, byla ve finále zakončena důrazným požadavkem na náhradu škody.

Velmi drahá kráva

Američané, respektive velení letectva Spojených států amerických, tehdy skutečně nebyli v pozici, kdy by mohli smlouvat. Odpovědnost za nehodu plně ležela na nich, požadovaných dvacet pět tisíc dolarů (dnes by to bylo v přepočtu šest milionů korun) proto se skřípěním zubů zaplatili. Jiné zdroje však uvádí, že neoficiální cestou dojednané kompenzace byly o řád vyšší, oněch pětadvacet tisíc padlo jen na vystrojení „státního pohřbu“ pro krávu Rufinu.

Problém, který trápil Američany mnohem palčivěji, však nebyl ani tak v mezinárodní ostudě nebo ve vydání peněz z rozpočtu vojenského letectva, i když je jen zničená raketa Thor Ablestar vyšla na dva miliony dolarů a na podobné peníze vyšel i náklad na družice. Skutečnou potíží byl únik kritických prvků vlastní raketové a satelitní technologie. Několik větších kusů totiž dopadlo na ostrov, aniž by se poškodily, kubánští experti je tedy mohli studovat a zkoumat.

Konkrétně to měly být dva kulovité objekty, zapečetěná dvacetikilová kovová koule, přístroje ve tvaru kužele a různé válce. Tak to aspoň popisoval místní tisk. Kubánští odborníci tyto součásti prozkoumali a poté je výhodně odprodali svým zahraničním partnerům. Části hnacího zařízení, motoru, byly odprodány Sovětům, o fragmenty vektorování tahu rakety projevila eminentní zájem Čína. Jak se později ukázalo, části se staly velmi cenné pro vývoj jejich vlastních balistických raket. Pokud tedy pomineme tragickou oběť v podobě krávy Rufiny, castrovská Kuba na nehodě americké rakety rozhodně netratila.

Američané se v rámci možností z kravího incidentu poučili, propříště byly dráhy budoucích startů raket Thor Ablestar upraveny tak, aby se bezpečně vyhnuly průletu nad Kubou. Na Rufinu, která je přišla tak draze, nezapomněli. Když o čtyřicet let později slavili v USA výročí svého oddělení pro vypouštění družic, spadajícího pod Národní průzkumný úřad, připomněli si ji během slavnostního ceremonálu. George Tenet, tehdejší ředitel CIA, tehdy zmínil, že 30. listopadu 1960 to bylo poprvé a naposledy, kdy byla družice použita při výrobě mletého hovězího masa.

Autoři: Radomír Dohnal, Xman.cz

Rozpad Československa, konec jedné lži

Miroslav Václavěk

„Rusové rádi nazývají všechno ruské slovanským, aby pak mohli tvrdit, že všechno slovanské je ruské.“
Karel Havlíček Borovský

Je tomu letos třicet let od doby, co se v létě roku 1992 dohodly delegace česká a slovenská na zániku Československa, státu vzniklého na troskách naší rakouské vlasti v říjnu 1918.

Každý, kdo se pamatuje na záběry pánů Klause a Mečiara v televizi, kde spolu tito dva sedí pod stromem na neutrální půdě Brna a mají svá saka odložena na židlích, protože je teplý letní den se mohou shodnou na jediném a to na tom, že šlo o zážitek velmi silný, ačkoli jinak se většinou neshodnou téměř na ničem.

Protože hlavy po desetiletí vymývané propagandou stejně vylhanou, jako bylo celé Československo nemohly a stále nemohou pochopit, co se to dělo a děje. Vždyť přece tatíček Masařík i jeho nástupce Beneš byly geniální osobnosti, které obdivuje celý svět a nás taky a teď tohle. Přijdou jacísi Slováci a kladou požadavky. A to nám, Čechům, jejich pánům, ke kterým ti dráteníci přece mají vzhlízet s nábožnou úctou a při vyslovení slova Praha omdlávat.

Tak bych asi velmi zhruba shrnul pocity veřejnosti na naší straně řeky Moravy, když se veřejnost začala dovídat, že dílo pána Masaříka a Beneše ovinuly jakési mraky a nevděk světem vládne a Československo se počíná třást v základech.

Dlužno podotknout, že se netrášlo poprvé, protože onen státní útvar byl od samého počátku splepen lepidlem násilí a potlačování národnostních a jiných

práv a to se obyvatelům takové země nikdy nemůže líbit. Protože už při samotném vzniku tohoto umělého slepence vzniklého ze střepů multikulturního Rakouska byla užita obrovská lež. A to lež o národu československém, který prý dychtí po sebeurčení a znovuoživení české státnosti a to od Aše po Užhorod.

Ano, čtete dobře, česká státnost, která končí na Českomoravské vrchovině a do níž nespádá ani Morava, byla tužkou na mapě rozšířena o kraje nám zcela kulturně, mentálně, ekonomicky a historicky natolik vzdálené, že můžeme hovořit o koloniálním výboji směrem na východ, kterým si tehdejší elita hojila své komplexy méněcennosti a zavlekla nás do více než sedmdesát let trvajícího bláznovství dodnes vydávaného za cosi na co máme být pyšní a jehož rozpad ještě třicet let poté odmítáme připustit a stále v onom minimální pomatění smyslů oficiálně žijeme.

Neboť vystavět stát obývaný mnoha národy, které hovoří mnoha jazyky a vyznávají mnoho náboženství a jejichž vzdělanostní úroveň kolísá od té post rakouské, tedy skvělé až po negramotnost na nacionalismu národa československého vycucaného ze lži osob posedlých mocí nelze nazvat jinak než šílenstvím.

Jaký asi mohli mít zájem na společném životě příslušníci menšiny německé, druhé nejsilnější, které bylo její právo na sebeurčení upřeno a jejíž území bylo dobyt vojenskou silou a na jehož obyvatelstvu, do něhož bylo v onom údajně slavném roce 1918 střeleno z kulometů, byla spáchána loupež zvaná pozemková reforma? Kdy například byla německy hovořícím majitelům půdy tato zkonfiskována za oficiálního vyjádření pražské vlády, že jde o odčinění Bílé hory(!), aby poté zůstala ležet ladem, protože na ní český sedlák neuměl a ani nechtěl hospodařit. Přičemž prosperita byla vystřídána úpadkem a útlakem.

Jaký asi mohli mít zájem na společném životě samotní Slováci, kteří byli po vzniku tohoto francouzského protektorátu okamžitě podvedeni a sen o autonomii a samosprávě Slovenska nahradilo koloniální ministerstvo pro správu Slovenska a začala tvrdá čečizace?

Protože do státní správy i armády byly protežovány pouze osoby české národnosti a především legionáři, tedy ti, kteří bojovali proti svým kamarádům v rakouských uniformách, přičemž ze svých míst byli vyhazováni neúplatní a výkonní úředníci a státní zaměstnanci jen na základě své nyní nevhodné národnosti.

Proto tento stát mohl držet pohromadě jen tehdy, držela-li jej nějaká síla zvenčí, v případě republiky první síla vítězné velmoci francouzské, pro kterou ovšem jinak neměla žádnou skutečnou cenu i když o tom tehdejší politická reprezentace lhala od rána do večera a dokonce francouzské protektory nazývala spojenci.

Když přišla první větší politická krize, celé slavné Československo se zhroutilo jako domeček z karet a to proto, že bylo zevnitř hluboce prohnílé lží a korupcí, protože se v něm kradlo ještě více než dnes a pro většinu svých obyvatel bylo synonymem hladu a bídy.

Po druhé světové válce již nikdy nebylo obnoveno. To, co zůstalo poté, co si z něj uloupl jednu třetinu Sovětský svaz za tiché asistence Edvarda Beneše se sice Československem nazývalo, ale již nešlo ani o protektorát, ale přímo o ruskou gubernii řízenou z Kremli, jejíž pokyny uváděla v život zločinecká komunistická organizace, kterou si tehdejší obyvatelstvo jako jediné na planetě Zemi dobrovolně zvolilo ve svobodných volbách. Což bylo důsledkem protirakouské propagandy dvacátých a třicátých let a také toho, že se obyvatelstvo nechtělo vzdát národního socialismu z let 1939 až 1945.

Ale přitom by taková země na území Československa mohla existovat a dokonce by mohla existovat i dodnes. Jen by ji ale její obyvatelé museli sami chtít, musela by se jmenovat jinak, třeba Republika Středoevropská, její hlavní město by se nalézalo v Olomouci nebo v Trenčíně, měla by minimálně čtyři úřední jazyky nebo nejlépe vůbec

žádný, byla by zemí s velmi rozsáhlými autonomními oblastmi se širokými pravomocemi včetně daňových a byla by zemí multikulturní, multináboženskou a multietnickou.

Jenže to bychom ji ale ani nemuseli nikdy vytvářet, protože by šlo o Rakousko, které jsme v roce 1918 zničili a přivedli tak v konečném důsledku sami sebe do hrůz nacismu a komunismu, z nichž se dodnes nemůžeme vzpamatovat. Inu, přiznat si chybu je vždy na začátku změny k lepšímu. A proč zmiňuji v úvodu známý citát Karla Havlíčka Borovského? To proto, že ani my nejsme jiní, neboť: „Češi rádi nazývají všechno české slovanským, aby pak mohli tvrdit, že všechno slovanské je české.“

Že se konečně v této parafrázi poznáváte a to nejenom pokud o vztah ke Slovákům šlo? To je moc dobře, můžete tedy vyjít ven z bludného kruhu, ve kterém se dosud značná část společnosti motá a začít být vyléčeným z jedné velké lži a konečně můžete s klidným svědomím člověka s čistým dvorkem třeba začít kritizovat Rusko za jeho imperialismus.

Ovšem pokud stále máte československý komplex ze ztraceného impéria a existenci České Republiky a její přítomnost našťestí ukotvenou v novodobém Rakousku, tedy v EU a NATO odmítáte přijmout, jste úplně stejní, jako průměrný obdivovatel Putina režimu a jestli vám už ani tento přírůstek nepomůže pak už nic.

Jste pro moderní a civilizovaný svět nadobro ztraceni.

Izraelský výzkum chce nahradit antibiotika látkou z brokolice a kvěťáku. V testech už byla účinnější

Bakterie se naučily odolávat antibiotikům, takže tyto léky ztrácejí svou sílu. V přírodě ale existuje více látek, které mohou fungovat podobně. Nadějný výzkum, který testuje chemikálie ze zeleniny, vznikl v Izraeli. Vědci zde vyzkoušeli přírodní chemikálii k hojení ran a ve srovnání s léčbou antibiotiky docílili výsledku za poloviční dobu.

Výzkum se prováděl na vepřích a vědci doufají, že se jim podaří najít složení látky, která bude využitelná také u lidí. Výsledek studie vyšel v odborném časopise *Pharmaceutics*.

Studie se prováděla na Ben Gurionově univerzitě. Využila látku na bázi diindolylmetanu (DIM), který se v přírodě nachází v zelenině, jako je brokolice, růžičková kapusta nebo kvěťák. Izraelští vědci studovali vliv DIM na bakterie a zjistili, že látka jejich vývoji dobře brání.

Léčivý balzám z kvěťáku

K výzkumu byla použita prasata, z nichž každé mělo několik zranění. Část jich dostala antibiotika, část syntetickou formu DIM. Rány u zvířat léčených antibiotiky se zacelily za deset dní, ve druhém případě, kdy se použila mast na bázi DIM, už za pět dní.

Profesor Ariel Kušmaro nejen vyvíjí mast použitelnou u zraněných zvířat, ale snaží se také zjistit, zda by mělo přínos i to, kdyby se látka DIM přidávala do potravy.

„Antibiotika zabijí vrstvu bakterií na ráně. Roste nová tkáň, ale zároveň tam i máte mrtvou tkáň a mrtvé bakterie. V případě DIM bakterie nezabijete, ale není ani mrtvá tkáň a mrtvé bakterie, takže je zacelování rychlejší,“ popsal Kušmaro.

Možná náhrada antibiotik?

Jeho tým chce dospět k testování DIM na zranění u lidí a zahájit nový přístup v lidské medicíně. „Je to bod obratu, nový koncept protibakteriální léčby,“ řekl. I když jde o přístup zcela odlišný od antibiotik, může se podle něj stát základem léčby bakteriálních infekcí podobně, jak je to nyní v případě antibiotik.

DIM narušuje komunikaci mezi bakteriemi stejně, jako je to u rušičky radiového signálu. „Bakterie spolu komunikují pomocí chemických signálů. Blokováním nebo narušením jejich komunikace je izolujete jednu

od druhé. Právě při této komunikaci vznikají chorobné zárodky, takže bez kontaktu mezi bakteriemi budou méně chorobné a méně odolné proti imunitnímu systému,“ vysvětlil Kušmaro.

Rušení komunikace mezi bakteriemi vyvolává ve vědeckém světě stále větší zájem a Kušmaro věří, že jeho výzkum bude přínosem. On a jeho kolegové Karina Golbergová a Robert Marks si myslí, že látka na bázi DIM použitelná pro zvířata dostane povolení do pěti let.

DIM se už nyní používá při léčbě některých druhů rakoviny, ale vývoj nového využití bude dlouhý a Kušmaro si myslí, že potrvá přes deset let, než bude povolena látka pro lidi. CTK

Grafomanie v antickém světě

Aleš Uhlíř

O grafomanii se na stránkách Neviditelného psalo v článku *Grafomanie „umělecká“ a „vědecká“* z 30. 1. 2019. Se samozřejmostí se dnes předpokládá, že onen jev spočívající v nezvladatelném nutkání psát a publikovat texty, jejichž kvalita je nízká, se zrodil teprve v době masového rozšíření knižtisku, vydávání novin a časopisů. Zvlášť doba internetová se zdá být pro něj ideální. Netřeba se trápit s odmítáním ze strany všelijakých redakcí. Každý může podle libosti vypustit do světa své romány nebo alespoň být publikačně činný na diskusních fórech. Co stihne napsat, to také publikuje.

Představa, že by někdo v dávné minulosti ručně popisoval drahé pergamenové folianty, aniž to mělo smysl, se zdá absurdní. V antickém světě byl ideálem myslitel, který vedl se svými žáky učené debaty a své poznání shrnul do jediné nebo několika málo knih. Cenilo se, když autor žil ve vzpomínkách a publikacích svých následovníků. Ti pak vzpomínali na svého mistra a citovali jeho díla, která se někdy jinak než v těch jejich citacích nedochovala. To je ovšem idylický stav, k němuž dospělo několik starověkých filosofů. Realita je jiná. Psavci starověku si v ničem nezadají s těmi dnešními.

Období od Homéra po Aristotela představuje čtyři století. V něm byla vytvořena klasická řecká literatura. O autorech klasické doby se říkalo, že věděli víc, než napsali. Pak přišla poklasická literární produkce alexandrijské doby. Knižovna, která byla součástí Múseia v Alexandrii, měla v době svého požáru v r. 48 př. n. l. 700 000 svitků.

Nebylo ničím neobvyklým, když řecký autor alexandrijské doby po sobě zanechal dílo o stovkách svitků. Žádný Řek klasické doby se k tomu nemohl ani zdaleka přiblížit. Stoický filosof Chrysippos ze Soloi (cca 279 př. n. l. – 206 př. n. l.) napsal každý den 180 řádek. Se svými 705 knihami, které tímto tempem napsal, patřil k těm skromnějším. Prvenství mezi psavci helénistického období (od poloviny 4. století př. n. l. do konce 1. stol. př. n. l.) získal jistý Didymos. Nic se o něm neví kromě toho, že napsal tři tisíce pět set knih. Ve svém díle ztrácel orientaci. Nepamatoval si, co všechno napsal a k některým tématům se vracel. Stal se terčem různých žertů. Říkalo se o něm, že některé knihy napsal dvakrát a vysloužil si jméno bibliolathás – zapomínač knih. Již tehdy se současníci zamýšleli nad smyslem takové knižní produkce přirovnávané ke „slovnímu průjmu“. Řecký filosof Timón z Fliúntu (320 př. n. l. – 230 př. n. l.) k tomu posměšně napsal: „Lidnatý Egypt krmí spoustu škrabalů, kteří se v slepičí posadě múz donekonečna hádají, dokud se ze slovního průjmu nevyhlídí“. Nesmyslný proud řeči tak podle něj přerušil teprve smrt. Autory klasické doby, kteří věděli víc, než napsali, vystřídali ti, kteří psali víc, než věděli. Grafomanie představuje široké spektrum od chorobného stavu myslí v medicínském smyslu po nutkání psát triviální texty. Dnes může být grafomanem označen autor málo kvalitního díla. Třeba i nespravedlivě. Byl snad Franz Kafka grafoman jen proto, že psal a rodičům, přátelům a známým posílal sáhodlouhé dopisy, jak se někdy uvádí? Rozhodně ne. Tím označením se ale snadno „nálepkuje“. Proto se ho může dočkat každý, kdo píše.

Bude kavkazská Kalina oslepotovat snímkuující satelity?

Jednu z nejdůležitějších výzvědných úkolů nejen ve válečných konfliktech plní satelity. Je tedy celkem logické, že souběžně s vývojem satelitní špionáže se rozvíjí se i obrana proti ní.

Na serveru Space.com, věnovanému výzkumu vesmíru a kosmonautice, redaktor Brett Tingley zveřejnil článek, v němž uvádí, že nedávné snímky Google Earth odhalují v oblasti severních svahů Velkého Kavkazu, u vrcholu hory Čapal konstrukci něčeho, co prý připomíná sofistikovaný laserový systém určený k oslepení nepřátelských satelitů.

Měl by se nacházet v objektu radio-optického komplexu KRONA pro identifikaci vesmírných objektů (Радиооптический комплекс распознавания космических объектов «Крона»), které je součástí Centra pro monitorování vesmíru Ruských kosmických sil a spadá pod správu Ministerstva obrany RF.

Jak Tingley uvádí, redakce Space Review analyzovala veřejně dostupné satelitní snímky, dokumenty ruských průmyslových dodavatelů a „ruské finanční dokumenty“. Tyto zdroje prý svědčí o realizaci projektu laserového systému s názvem Kalina, který je určen k úplnému oslepení nepřátelských satelitů pomocí silných laserových pulzů schopných natrvalo poškodit optické senzory. Zařízení, jehož výstavba se prý opozdila o několik let, bude spolupracovat se stávajícími radarovými systémy a LIDARem – laserovým přístrojem na přesné měření velkých vzdáleností, které jsou součástí vybavení komplexu KRONA.

Podle získaných informací laserové zařízení Kalina má disponovat samostatným sledovacím systémem s adaptivní optikou, kompenzující rušivý vliv atmosféry. Laserový vysílací a přijímací systém Kaliny by měl být natolik přesný, že bude schopen cílit přímo na optiku satelitu.

Odkazy

Celý článek na Space.com

Podrobnější analýza na The Space Review (internetové stránky věnované podrobným článkům, komentářům a recenzím týkajících se všech aspektů průzkumu vesmíru): Kalina: a Russian ground-based laser to dazzle imaging satellites (Kalina: ruský pozemní laser k oslňování zobrazovacích satelitů). <https://www.thespacereview.com/article/4416/1>.

Ahoj!

S radostí oznamujeme, že spouštíme dlouho plánované **"kino Sokol"!** Zakoupili jsme vysílací práva dlouho očekávaný nový český film **ZÁTOPEK**. Naše promítání je premiérou v Sydney, jsme součástí světové premiéry pro České komunity v zahraničí. Film se bude promítat v originálním českém znění s anglickými titulky. Vzhledem k nadcházejícímu výročí založení Československa a při příležitosti 100. narozenin Emila Zátopka a Evy Zátopkové v tomto roce, jsme se rozhodli odvysílat film ve sportovní hale na velkém plátně **v pátek 28.10.2022 ve 20:00.** Kuchyně a bar budou otevřené od 17:00. **Film začíná přesně ve 20:00!** Všichni jste srdečně zváni! Počet míst je limitován, neotálejte s koupí lístku!

Ferdinand Peroutka: Nesnášel manželství, ale oženil se třikrát

Lenka Bobíková, Právo

Jeden z největších prvorepublikových novinářů Ferdinand Peroutka (1895–1978) měl k ženám a instituci manželství zvláštní vztah. V mládí rozhlásoval, že manželství může nadaného muže docela rozvrátit, zbavit jej svobodného myšlení, vlastní identity a příliš jej uvázat k přízemní realitě. Navíc byl proti tomu mít děti.

Považoval je za malé uzurpátory a diktátory, kteří obtěžují a neustále se něčeho nesmyslně dožadují.

Rodina podle Peroutky vždycky srazí muži křídla nadání a nutí ho držet se ubíjejících a nudných povolání. Přesto se stačil třikrát oženit a zplodit dceru Evu. Ženy o něj měly zájem vždycky – o vysokého, pohledného, intelektuálního muže s temně plavými vlasy. Zavděčit se Peroutkovi ovšem patřilo k malým zázrakům.

Platonický milovník

Jako gentleman měl Peroutka na opačné pohlaví jediný, zato rozhodující nárok. Ženy musely být krásné a velmi ženské, čímž se vyznačovaly všechny jeho manželky. Mužatky nesnášel. Podle vlastních slov „netoužil ani po racionální a pracovitě ženě: nesnášel ženy, které nosily kalhoty“. Trochu intelektuálněji založená dáma jej odpuzovala.

Od manželky nepožadoval práci a jakoukoli praktičnost a děsily jej dívky eroticky aktivní, protože tím rušily jeho představy o mužném dobývání.

Stejně tak se hrozil mateřských typů, protože se bál, že „ženina nadra ztratí svůj tvar poté, co nakrmí dítě“.

Přítom dívčí srdce zrovna nelámal. Plachý a uzavřený mladík toužil být pro partnerku především ochráncem.

Ve svých denících, kde o sobě mluvil vždy ve třetí osobě, si zaznamenal: „V dětství žádné zkušenosti s děvčaty, jež byla oddělena podle buržoazního milieu. Odtud zřejmě jeho romantický dívčí ideál. V pubertě se nikdy nedotkl děvčete – styděl se.“

V jeden den dvě svatby

Svůj první pohlavní styk měl Ferdinand údajně až ve třiatřiceti letech. On sám se o erotice nikdy nevyjadřoval, vnímal ji jako záležitost hlubokého soukromí. Občas mluvil o jedné nejmenované dívce, kterou za první světové války přebral kamarádovi, ten jej pak rozrušeně pronásledoval s revolverem.

Peroutka se oženil poměrně brzy – ve čtyřiatřiceti, v roce 1919. Měl za sebou už slušné žurnalistické zkušenosti. Působil totiž od roku 1919 v Herbenově Času jako výtvarný redaktor a v roce své svatby se stal redaktorem časopisu Tribuna.

Jeho manželkou se stala kouzelná tmavovlasá židovka Marie Bienenfeldová. Seznámil se s ní na jednom výletě s přítelem Wernerem. Potkal ji tam náhodou se sestrou a po návratu se slavily dvě svatby. Ferdinandův svazek úspěšně neprobíhal. Ač otec rodiny, tesknil po absolutní svobodě a nezaložil ani společnou domácnost.

Zůstal bydlet sám v Třebízské ulici v Praze, manželka s dcerou Evou pobývala zase ve Zlatnické. Manželé se jako krásný pár sice rádi ukazovali ve společnosti, ale stejně žili každý po svém. A nerozváděli se, protože situace jim zcela vyhovovala. Marie Peroutková vystupovala jako veselá, svižná dáma, navštěvovala s Ferdinandem bary a divadla a stačilo jí to. Zlobilo ji jedině. Peroutka jako začínající novinář neměl na rozhazování a ona utrácela, jak mohla.

Ferda je vůl

Rozhazovačnou Marii Peroutka požádal, aby si zapisovala týdenní výdaje na domácnost. Marie okem nemrkla a za týden předložila manželovi požadovaný seznam. Vyprávěl o něm později své třetí ženě Slávce Peroutkové (Slávka Peroutková, Třetí ženou svého muže, Dokořán, 2005) a ta jej popsala následovně: „Mrkev – 30 haléřů. Brambory – 80 haléřů. Maso – 9 korun. Ferda je vůl – 100 korun. Káva – 3 koruny.“

Peroutka si jediné prapodivné položky vůbec nevšiml a Marie na ni schválně sama upozornila. Tím její seznamy skončily.

Svoje svérázné soužití vedli manželé až do okamžiku, kdy se Marie Peroutková sblížila s Peroutkovým kolegou z Tribuny, Antonínem Janotou. To rozhodlo.

Počátkem třicátých let se uražený Peroutka rozvedl a dostal dceru Evu do své péče. Řešil to po svém – vodil ji s sebou do společnosti a barů.

Máňa a Pejsek

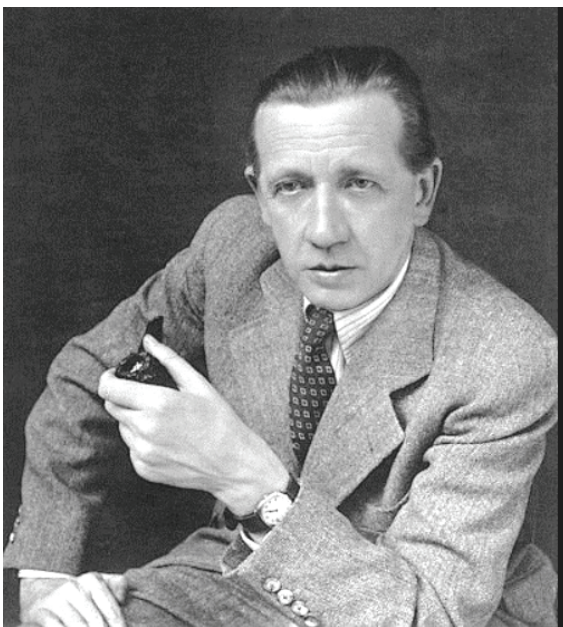
V roce 1931 se Ferdinand znovu oženil – o něco šťastněji. Vzal si krásnou Marii Hůlkovou, dceru známého karlínského notáře. Peroutkův přítel spisovatel Karel Poláček ji trefně nazval Máňou číslo dvě. Vynikala temperamentem, aktivitou a činorodostí. Toužila po veselé společnosti a cestování. A to nebylo nic pro Peroutku, který sice rád „výletil“, ale jen po známých místech, a dával přednost své úzké společnosti stálých přátel.

Přesto manželství na rozdíl od prvního fungovalo. Oba hlavní aktéři spolu žili ve společné domácnosti, Máňa vytvářela manželovi příjemné rodinné zázemí a výborně vedla domácnost. Peroutka jí s láskou oslovoval Pejsku.

Karel Steinbach, gynekolog a Peroutkův kamarád, vzpomínal, jak ve třicátých letech se ještě s dalšími kamarády scházel každého Silvestra u něj a každé Vánoce u Peroutků: „U Peroutků byla vždycky výborná večeře. Hlavně, když se Peroutka podruhé oženil, Máňa číslo dvě tu večeri chystala už týdně předem. To byla povinná rybí polévka a potom kapr, na černo nebo sulcovaný nebo smažený, a potom nějaký ten jablkový závin a pilo se dobré víno.“

Máňa také jezdila s Peroutkou na Strž, kterou vlastnil spisovatel Karel Čapek, a výborně se tam o víkendech bavila.

To ovšem neznamenalo, že Peroutka nezůstal svůj.

Táflrunda měla vlastní zásady

Novinář si navykl chodit sám s přáteli po nočních barech a vracel se domů až ráno. Dopoledne vyspával, odpoledne psal, poté zaskočil do redakce a večer nanovo. Nejvíce miloval Společenský klub na Příkopech, kde založil v roce 1932 stolní společnost zvanou Táflrunda se svéráznými zákony. Jejím členy byli například herec Hugo Haas, herečka Olga Scheinpflugová, spisovatel Edmond Konrád, spisovatel Jaromír John (vlastním jménem Bohumil Markalous) a mnozí další.

Mezi pravidla Táflrundy například patřilo, že jenom jeden člen rodiny může být činný ve Společenském klubu. Proto, když se Karel Čapek oženil s Olgou Scheinpflugovou v roce 1935, která působila ve stolní společnosti už nějaký čas, odmítli přátelé jeho žádost o členství a stal se „dopisujícím členem“.

Táflrunda se dělila do sekcí – v sekci mariášníků vynikal právě Ferdinand Peroutka. Kromě činnosti v Táflrundě se Peroutka obklopoval krásnými herečkami: Adinou Mandlovou, Ljubou Hermanovou. O jeho vztahu k Olze Scheinpflugové se dlouho spekulovalo jako o intimním. Pravdu se už nikdy nedozvíme.

Jisté bylo, že nesnášel vulgárnost a hlásal střídmost ve všem.

Obnažená dáma

Jednou prý jakási operetní diva pozvala Peroutku do bytu a přišla mu otevřít v kožichu, pod kterým neměla vůbec nic. Rozhořčený a zmatený Peroutka popadl klobouk a rychle odešel. Zájem žen o něj měl své důvody – řadil se mezi známé novináře, od roku 1924 do roku 1939 řídil kulturně politickou revue Přítomnost a v třicátých letech vydal rozsáhlé dílo o počátcích Československé republiky Budování státu.

S Máňou číslo dvě neměl Peroutka děti. Trpěla už od poloviny třicátých let minulého století rakovinou. Proto často pobývala v nemocnicích a sanatoriích. Jejich manželství ale fungovalo, i když na Peroutku čekal třetí osudový vztah. Potvrzovala to i jejich válečná korespondence. V roce 1939 jej jako bývalého prominenta zatkl a na šest let se octl v koncentračním táboře Buchenwald.

Vrátil se až v roce 1945.

Prchnul s manželkou i milenkou

V témže roce se Peroutkova dcera Eva seznámila s ani ne třiatřicetiletou tmavovlasou a pohlednou Slávkou Fenclovou, ta jejím prostřednictvím poznala i manžele Peroutkovy. Peroutka se zdál mladé Slávce příliš chladný a rezervovaný. Působil jako šéfredaktor Svobodných novin a nabídl jí místo své sekretářky. Zpočátku dělala Slávka chyby, nad kterými se Peroutka upřímně bavil.

V listopadu roku 1945 se citově sblížili a jejich vztah trval 33 let. Podle Slávkových výše uvedených vzpomínek: „Poměrně rychle se roznesla po Praze zpráva o našem nerovném vztahu. Dětilo nás sedmadvacet let, on ženatý, veřejně známý, já velké nic. Pražská společnost se rozdělila do dvou táborů, ale ten větší stál na straně Peroutky a mezi nimi byli i manželé Janotovi.“

Marie Janotová byla, jak víme, Peroutkova Máňa číslo jedna. Peroutka se tak ocitl mezi dvěma ženami. Po únoru 1948 uvažoval Peroutka, že odejde do exilu. A to s oběma ženami. Počítal s tím, že s Máňou se tam rozvede a Slávku si vezme. Hodlal vést harmoničtější rodinný život. S útekem počítal 1. května 1948. Prchal spolu s manželkou – Slávka s ním nemohla opustit republiku v jedné skupině. Měla přejít přes hranice následující den.

Útek se zdařil, i když Máňa těsně za hranicemi začala bédovat a chtěla se vrátit pro šperky, které ztratila po cestě. Slávce se útek nepovedl. Zatkla ji policie. O tom Peroutka, kterého spolu s manželkou dopravili do Frankfurtu nad Mohanem, nevěděl.

Se Slávkou znovu spolu

Z Frankfurtu manželé odjeli do Londýna a nepodařený Slávkův útek Peroutku drtil. Propadl depresím. Octl se v nezáviděníhodné situaci – přesto, že miloval jinou ženu, nedokázal se od manželky odloučit. V květnu roku 1949 o tom napsal svému příteli: „Co mně jedině trápí, je to, že je mi pořád líto Máni. Ale opravdu jsem s ní mnoho zkusil a nepřeháním, řeknu-li Ti, že jednu chvíli to už pro mě byla otázka života a smrti.“ Tou otázkou myslel skutečnost, že Máňa se životního partnera nechtěla vzdát.

Slávka zatím uzavřela na podzim roku 1949 fingovaný sňatek s britským občanem Cecilem Deem. Měla tak možnost odjet ze země a po půl roce se v Londýně setkala s Peroutkou. Společně pak odjeli do USA, kde Peroutka několik let řídil čs. vysílání rozhlasové stanice Svobodná Evropa, pro niž psal pravidelné týdenní komentáře. Slávka se tam také rozvedla.

V roce 1955 Máňa zemřela. Po deseti letech známosti si Slávka Fenclová 23. března téhož roku Peroutku vzala.

A věrně s ním zůstala až do jeho smrti 20. dubna 1978 v New Yorku. Třetí, poslední žena jeho života.

Potká pan Kohn přítele Steina. „Věděj, co je nového? Fleissig skočil z vokna!“ Stein na to: „No, jestli si polepšil...“

Když se ochladí o 30 stupňů

Václav Vlk st.

Když na Silvestra 1978 zamrzla celá republika, ten tehdejší malér také nespád jen tak z nebe, zrovna jako problémy dnešní nevznikly 24. února. Už od roku 1972 začaly být problémy s dodávkami uhlí a stupňovaly se až do podzimu 1978. Naše dnešní problémy s energií, plynem a ropou nezačaly, jak se snaží dnešní vláda a EU tvrdit, s útokem Ruska na Ukrajinu, to byl jen poslední katalyzátor, tedy urychlovač dějů, jak nás učili v hodinách chemie.

A jak to bylo tenkrát? V noci ze Silvestra 1978 do nového roku 1979 spadla teplota během několik hodin o 30 °C a celá republika zamrzla. Už jsem o tom, co se pak dělo psal, ale různí sklerotičtí pamětníci mi oponovali, že prý to nic nebylo, tak tedy znovu. Na Silvestra 1978 jsme se odpoledne procházeli ještě v košilích a vestičkách, bylo slunečno a na mnoha místech mezi 15 až 20 stupni Celsia. Ráno na Nový rok v Praze naměřili -18,5 °C. My jsme v Krušných horách a dole pod kopci v okolí povrchových hnědouhelných dolů naměřili teploty kolem -30 °C. To mělo za následek, že zamrzlo nejen uhlí a rozvody vody, ale potíže měly i rozvody plynu a dálkové rozvody tepla. Když jsem jel autem z Krušných hor do Prahy, byl jsem na silnici skoro sám, protože většina aut zamrzla. Na autorádiu se dala naladit jen Svobodná Evropa a potichoučku stanice Praha, protože jí omezili výkon. Soudruzi museli vypnout i rušičky. Následně pak omezili vysílání Československé televize jen na krátké večerní pořady. Velká část školek, běžných škol, a i vysokých škol byla nejméně na měsíc zavřena. Jak vyplynulo z dnešní (5.9.2002) diskuze na ČT 24, v podstatě pracovníci školství a krajští hejtmani už s „uhelnými prázdninami“ na leden a únor 2023 v podstatě počítají. Byť vláda úředně tvrdí, že má zajištěn plyn a naftu na celou topnou sezonu. Jak praví ono moderní rčení: „Slibem nezarmoutíš“.

V době mrazů v lednu 1979 zamrzly anebo byly vypínány celé provozy ve fabrikách. Teplárny neměly uhlí. To uhlí, co bylo na haldách, na lodích a ve vagónech, zamrzlo na kost. Fabriky dávaly nucené dovolené. Z čehož se radovali tehdy jen naše ženy s malými dětmi, které se nastěhovaly i s dětmi do chalup, kde se topilo dřívím a nějakými briketami. A zůstali tam měsíc. Situaci dobře vykresluje to, že jedno z dětí ve vesnici dostalo zápal plic a lékaři v ostrovské nemocnici mamince dodali antibiotika a doporučili jí, aby s dítětem odjela nikoliv do Prahy, ale zpět na chalupu, která je na kopci 750 m nad mořem, protože celá republika byla pokryta smogem, smradem ze všeho, co lidé, aby se zahřáli, pálili. Pokud dojde plyn nebo elektřina v této zimě 2022/2023, nemůže to dopadnout jinak. Paneláky jsou sice dnes už většinou izolované, ale nemají žádnou tepelnou setrvačnost. Takže velice rychle prochladnou. Nápad, jak snížit „přetápění“ v bytech, které dnes čtu v tisku a slyším z televize, jsou stejně hloupé, jak byly komunistické návody v letech 76 až 80. Například pokud totiž snížíme teplotu na výstupu ze zdroje tepla, (teplárna, kotelna atd.), systémy se okamžitě tzv. rozhodí. A koncové větve nebudou topit, ale maximálně jen vlažit. Vypínáním oběhových čerpadel na rozvodech teplé užitkové vody (TUV), případně odstavením čerpadel na nějakou dobu, jak to nedávno nadšeně ukazovali v televizi jako úžasný vynález úspor, společně se snížením teploty zásobnicích (TUV) docílíme pouze toho, že některé části rozvodů budou poskytovat pouze v tzv. „odraženou vodu“. A někde teplá voda poteče teprve potom, co uživatel nechá odtéct desítky až stovky litrů z potrubí TUV.

Co se týče rodinných domků, které jsou dnes napojené na plyn, pokud plyn nebude, bude se topit ve všech možných starých kamnech a jiných topidlech a to vším, co lidi seženou. V zimě 1978/79 lidé běžně

topili rozřezanými pneumatikami (PET lahve ještě nebyly) anebo jakýmkoliv dřevem, třeba i předtím natřeným barvou. Spaliny ze syntetických barev a laků jsou skutečně chuťovka, za což se vám mohu zaručit, neboť jsem původně vyučen provozním chemikem nátěrových hmot a pak jsem o jejich výrobě i učil. Budou se pálit staré papíry, různé PVC a „igelity“. V té době dokonce v Horních Počernicích pálili v autoservisu na trabanty v kotli části z poškozených laminátových karosérií, takže tam kolem se nedalo prostě dýchat.

A čím budeme přitápět teď? Vynálezavost je bezmezná, však to v zimě uvidíme. K tomu si něco řeknu příště.

POLSKO: Nestoudný požadavek taky požadavek

Polsko už delší dobu požaduje po Německu odškodnění za nacistickou okupaci, ale nedávno oznámilo novou částku. Chce od něj více než jeden a čtvrt bilionu eur.

Požadavky zdůvodňuje vládní dokument o 1300 stranách. Obsahuje i část, která vyjmenovává skoro 10 000 měst a vesnic, kde se nacisté dopustili zvrstev, a uvádí počet zavražděných. Podle polského vicepremiéra Jarosława Kaczyńského má požadované odškodnění být především „náhradou za smrt více než pěti a čtvrt milionu Poláků“. Tři miliony jich tvořili Židé.

Polský požadavek je z různých důvodů problematický, ale jedna věc je obzvlášť pozoruhodná – seznam vesnic obsahuje i ty, kde místní Židy nezavraždili Němci, ale Poláci. Vláda strany Právo a spravedlnost se nestydí požadovat odškodné za polské protizidovské pogromy. **Uvedena je i vesnice Jedwabne, kde Poláci v roce 1941 upálili zaživa 340 Židů.**

Polský historik Jan Grabowski, který přednáší na univerzitě v kanadské Ottawě, označil tuto skutečnost za „otřesnou“ a polskou zprávu za „propagandistickou“ a obvinil její autory ze záměrného přehlížení polských protizidovských zločinů.

To je však za vlády Práva a spravedlnosti běžné. Ten, kdo tvrdí, že se Poláci takových zločinů dopouštěli, může podle zákona z roku 2019 skončit až na tři roky

ve vězení. Podle současné vlády byli Poláci výhradně oběťmi nacismu a žádné zločiny nespáchali, ačkoli mnoho historických důkazů svědčí o opaku. I profesor Grabowski a jeho kolegyně Barbara Engelkingová se ocitli před soudem kvůli zmínce ve své knize o aktivním podílu konkrétních Poláků na vraždění a udávání Židů. Neteř jednoho z nich je zažalovala a soud vědcům nařídil, aby jí vyplatili odškodné, ale odvolací soud verdikt nakonec zrušil s tím, že soudní systém nemá posuzovat výzkum odborníků. Zákon však platí dál.

Nejen tato legislativa vyvolala diplomatickou roztržku s Izraelem. Rozhněval ho i loňský polský zákon, který v podstatě znemožňuje navrácení židovského majetku,

jež zabavili nacisté a po válce znárodnil polský stát. A letos Izrael zastavil tradiční vzdělávací cesty pro středoškolské studenty do Polska, protože Varšava požadovala, aby izraelští průvodci žákům sdělovali její verzi dějin. Chuť inkasovat peníze za Židy zavražděné Poláky vyvolala v Izraeli další pohoršení.

Dokument požadující německé odškodné neuvádí žádný polský zločin proti Židům, přestože, jak zdůrazňuje Grabowski, za války dokonce existovala nacisty řízená polská „modrá policie“, která má na svědomí desetitisíce židovských životů; anebo polští dobrovolní hasiči, kteří se podíleli na likvidaci ghett, vyhledávali ukryté Židy a předávali je nacistům. Grabowski odhaduje, že ze tří milionů polských Židů zavražděných za druhé světové války Poláci zabili nebo předali nacistům až 200 000 osob. K těmto zločinům patří i násilnosti, jichž se Poláci dopouštěli na Židech po stažení Sovětů z východního Polska. Poukazuje na to profesorka Sara Benderová z Haifské univerzity, která mimo jiné cituje člověka, jenž v roce 1941 přežil polský pogrom v severovýchodní vesnici Szczuczyn.

Německo polský požadavek reparací odmítlo. Varšava se v roce 1953 na nátlak Sovětského svazu vzdala nároků vůči prosovětskému Východnímu Německu, ale Západní Německo v roce 1972 vyplatilo odškodné polským obětem takzvaných „lékařských“ nacistických experimentů. Po rozpadu Sovětského svazu

pak Polsko požádalo o reparace a Německo, ale i Rakousko odškodnily v roce 1992 Poláky, kteří byli na nucených pracích, částkou odpovídající dnešním osmi miliardám eur. Odškodné dostali i polští Židé a Romové a štědré reparace získal také Izrael.

Kancléř Olaf Scholz dal proto při loňské návštěvě Varšavy jasně najevo, že otázku odškodnění považuje za uzavřenou. Podle průzkumů si však více než polovina Poláků myslí, že jejich země na ně má nárok, a jen třetina soudí, že nikoli.

Nový polský požadavek je součástí kampaně před volbami v příštím roce. Německo a Evropská unie jsou hlavními nepřáteli strany Právo a spravedlnost, která je využívá i k očerňování vůdce opoziční Občanské platformy, bývalého polského premiéra a někdejšího předsedy Evropské rady Donalda Tuska, jehož líčí jako „německého přísluhovače“. Terčem kritiky je i německá neochota dodávat zbraně na Ukrajinu. Kaczyński dokonce nedávno prohlásil, že existuje „německo-ruský plán, jak vládnout Evropě“ nebo že „Německo se snaží proměnit Evropskou unii ve federální Čtvrtou říši“.

Právo a spravedlnost už voliče strašilo muslimskými migranty, homosexuály nebo technokraty v Bruselu. Teď je to Německo, které má zaplatit i za životy Židů zavražděných Poláky.

Berlín Polsku žádné peníze nedá, ale rozhodl se zvýšit příspěvky Židům, kteří přežili holokaust. Ve čtvrtek u příležitosti 70. výročí podpisu dohody o jejich odškodnění oznámil, že jim do konce loňského roku vyplatil už přes 80 miliard eur a teď přispěje posledním asi 143 000 přeživším na celém světě další miliardou a čtvrt eur. **Gita Zbavitelová 2022**

"I am baptized after my grandfather.

My grandfather Vladimir Yakovlev was a murderer, a bloody executioner, a checkist. Among his many victims are his own parents.

He shot his father for speculation. When she found out that, his mother, my great-grandmother, hung herself.

My happiest childhood memories are related to an old spacious apartment on Novokuznetskaya Street, which our family was very proud of. As I found out later, this apartment was not bought or built, but acquired - that is, taken by force - by a rich Moscow business family.

I remember the old threaded cabinet that I would climb in to look for food. And the big comfortable sofa on which my grandmother read me stories in the evening. Both huge leather armchairs, which, by a family tradition, were only used for particularly important conversations.

As I later learned, my grandmother, whom I loved dearly, worked successfully as a provocateur for most of her life. She took advantage of her noble ancestry to get closer to different people and provoke her acquaintances to confront her. Then she described these conversations in official reports.

The couch I was told stories on, chairs, buffet and all the other furniture were not bought by my grandparents. They simply chose them from a special warehouse, where they supplied property from the homes of shot Muscovites.

From this warehouse, the checkists furnished their homes for free.

Beneath the thin veil of ignorance, my childhood memories are imbued with the spirit of plunder, murder, violence and betrayal. They are soaked in blood.

And me, who am I myself?

All of us, who grew up in Moscow, are the grandchildren of victims and executioners. All of them, absolutely all of them. Without exception.

There were no victims in your family? So there has been burners.

There were no shooters? So there have been casualties.

There were no victims or executioners? So there are secrets there. Don't even doubt it!

It seems to me that we greatly underestimate the impact of the tragedies of the Russian past on the psyche of today's generations. Mine and your psyche.

When evaluating the scale of the tragedy connected to the Russian past, we usually count the dead. But to truly appreciate the scale of the impact of these tragedies on the psyche of future generations, it is not the dead, but the survivors that count.

The dead are all gone. But the survivors are our parents and the parents of our parents.

Survivors- it's the widows, the orphans, the lost loved ones, the exiled, the ones who became murderers to save themselves, in the name of idea or victory, the betrayers and traitors they, the broke, sold their consciences, turned into executioners, the tortured and their torturers, the raped, the crippled, the robbed, the forced to write reports, wasted by uneducated grief, guilt or lost faith, the humiliated, starved to death, captivity, occupation, camps.

Tens of millions of people have died.

The survivors - in the hundreds of millions.

Hundreds of millions are people who have passed on their fear, their pain, the feeling of being under a constant threat emanating from the outside world - they have passed it on to their children, who in turn, adding to this pain their own suffering, have been betrayed put your fear on us.

Statistically, there is not a single family in Russia today that in one way or another has not borne upon themselves the horrific consequences of unprecedented atrocities that have lasted in the country for a century.

Have you ever wondered how much the life experience of three consecutive generations of your ancestors affects your personal world perception today? If you haven't - think about it.

It took me years to understand my family history. But that's why now I know better where this constant, unreasonable fear came from. Or the excessive cover up. Or the absolute inability to share and build close relationships. Or the constant feeling of guilt that has haunted me since childhood—actually as long as I can remember.

At school we were told about the atrocities of the German fascists. At the university - about the crimes of Chinese Hunweibins and Cambodian Red Khmer.

They just forgot to tell us that the place where the most horrible, unprecedented in its scale and duration, genocide occurred was not Germany, nor Cambodia, nor China - but our own country. And this horror of the most terrible genocide in human history was experienced not by the Chinese or the Koreans, but by three generations of their own family.

We still think it's better not to know.

It's actually worse than that. Way worse than that.

What we don't know continues to affect us through children's sleep, through our relationships with parents. It is simply when we don't know, we are unaware of its impact and we are powerless to counter it.

The most terrible consequence of inherited trauma is the inability to be aware of it. And as a direct consequence of this, an inability to realize the extent of this trauma and the extent of our perception of reality today.

And it's not that important who exactly personifies this fear for any of us, whom we perceive as a threat - America, the Kremlin, the Ukraine, the homosexuals, the Turks, the "deplorable" Europe, the fifth column, or just the chief of work or the entrance policeman and the subway.

What is more important is whether we realize to what extent our personal fears today and our own sense of external threat are actually just the ghost of that past that we are so afraid to look in the eye.

~ Vladimir Yakovlev (son of the popular editor of Moscow Novosti Egor Yakovlev), 2021

Translation by Manol Peykov via Marina Sotnikova

EXPERIMENT

In the 1970s, Serbian artist Marina Abramovich conducted an experiment: she stood still in one of the exhibition centers, with various objects lying next to her - from a hammer and gun to watercolor paints. At the same time, people were allowed to take any of these items and do whatever they wanted with Marina.

Undeniable authority in the world of modern art, Marina Abramovich is called the grandmother of performance art. Her performances continue to be talked about decades later. One of her most famous events was called "Rhythm 0" and it was organized in 1974 in Naples.

The idea for the Rhythm 0 performance was very simple: Abramovich had to stand still for six hours while the people who came to see her could do whatever they wanted with her using any of the 72 items he could and put it on the table next to me.

Abramovich was standing in the middle of the room with a plaque on his chest that read: "Instructions: there are 72 items on the table that you can use as you please." Performance. I am an object. I bear full responsibility during this period. Duration: 6 hours (8 pm - 2 am).

On the table were "objects for pleasure" and "objects to destroy." Flowers and feathers were among the harmless objects. Among the dangerous are a knife, razor blades and a loaded gun.

At first, the audience was shy, just looked at her, gave her roses and kissed her. But then divided, painted and even cut. Someone wrapped her around a wasp. Someone threw her hands up. A man used a blade to cut her neck. The audience changed the position of the artist's body. Some people attached different objects to it. Some men were undressing and licking her. And they accompanied their actions with laughter. The performance was stopped by the building's security when one of the visitors picked up a gun.

At the third hour, they cut all of her clothes with blades. At the fourth hour, they began to examine her skin with the same blades. She was subjected to all kinds of harassment. Someone make her point a gun at herself. She was so focused on the performance that she couldn't resist anything. Abramovich's own impressions of what people were doing to her were even more horrifying. The artist recalls:

"At first, the audience really wanted to play with me. Then they got more and more aggressive, it was six hours of pure horror. They cut my hair, stuck rose thorns into my body, cut the skin on my neck, and then put a bandaid on my wound. After six hours of the performance, I went naked towards the audience with tears in my eyes, so they literally ran out of the room, as they realized that I had "come alive" - stopped being their toy and began to manage my own body. I remember when I arrived at the hotel that evening and looked in the mirror, I found a strand of grey hair...

This work reveals something terrible about humanity. She shows how quickly a person can hurt you under the right circumstances. She shows how easy it is to defame a person who does not fight back, who does not protect himself. She shows that, if given the circumstances appropriate, most "normal" people can obviously become very violent ... "